

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 711

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 14 septembrie 2016

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 579 din 12 iulie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal	2-4
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.029. — Ordin al ministrului sănătății privind modificarea anexei nr. 4 la Ordinul ministrului sănătății nr. 398/2013 pentru înființarea comisiilor consultative ale Ministerului Sănătății	5
1.083. — Ordin al directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară privind aprobarea începerii lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor, pe sectoare cadastrale, în 18 unități administrativ-teritoriale din județul Ilfov	6-24
1.202. — Ordin al ministrului mediului, apelor și pădurilor privind aprobarea Planului de management și a Regulamentului sitului Natura 2000 ROSCI0062 Defileul Crișului Repede — Pădurea Craiului	25
ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI	
Hotărârea din 15 martie 2016 în Cauza Răzvan Laurențiu Constantinescu împotriva României	26-31

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 579

din 12 iulie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Valer Dorneanu	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Cosmin Văduva	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Andrei-Horațiu Constantinescu, Aurelian Grigore și Grigore Gheorghe în dosarele nr. 3.650/93/2014, nr. 32/93/2015 și nr. 30/93/2015 ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal. Excepția de neconstituționalitate constituie obiectul dosarelor Curții Constituționale nr. 1.002D/2016, nr. 1.061D/2016 și nr. 1.073D/2016.

2. Dezbaterile inițiale au avut loc în ședința publică din 7 iulie 2016, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu, și a reprezentantului autorilor excepției, domnul avocat Diaconu Adrian. Acestea au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea a dispus conexarea dosarelor nr. 1.061D/2016 și nr. 1.073D/2016 la Dosarul Curții Constituționale nr. 1.002D/2016 și, având nevoie de timp pentru a delibera, în temeiul dispozițiilor art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, Curtea a dispus amânarea pronunțării pentru data de 12 iulie 2016, dată la care a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

3. Prin Decizia civilă nr. 2.538 din 27 aprilie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 3.650/93/2014, **Curtea de Apel București, Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal.** Excepția a fost ridicată de Andrei-Horațiu Constantinescu, într-o cauză având ca obiect *anulare act administrativ*.

4. Prin încheierea civilă din 18 mai 2016, pronunțată în Dosarul nr. 32/93/2015, **Curtea de Apel București, Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea**

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal. Excepția a fost ridicată de Aurelian Grigore într-o cauză având ca obiect *anulare act administrativ*.

5. Prin Decizia civilă nr. 2.670 din 5 mai 2016, pronunțată în Dosarul nr. 30/93/2015, **Curtea de Apel București, Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal.** Excepția a fost ridicată de Grigore Gheorghe într-o cauză având ca obiect *anulare act administrativ*.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia apreciază că dispozițiile supuse controlului de constituționalitate încalcă principiul neretroactivității legii consacrat în art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât casele de asigurări sociale sunt abilitate, începând cu data de 30 decembrie 2011, să emită decizii de impunere aferente unor perioade fiscale anterioare.

7. În plus, autorul excepției în Dosarul Curții nr. 1.002D/2016 critică art. V alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 prin raportare la dispozițiile art. 17 alin. (5) și art. 86 alin. (1) teza I din Codul de procedură fiscală, susținând că organele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nu sunt organe fiscale și, în consecință, nu pot emite decizii de impunere.

8. **Curtea de Apel București, Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal,** în dosarele Curții nr. 1.002D/2016 și nr. 1.061D/2016, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, dispozițiile criticate nu produc efect retroactiv, ci stabilesc competența de administrare a contribuțiilor sociale datorate de persoanele fizice în favoarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală începând cu data de 1 iulie 2012, așadar ulterior intrării lor în vigoare, stabilind că, pentru perioada anterioară datei de 1 iulie 2012, această competență revine caselor de asigurări sociale, potrivit legislației specifice aplicabile fiecărei perioade. În concluzie, instanța apreciază că dispozițiile art. V alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 respectă principiul *tempus regit actum*.

9. În Dosarul Curții nr. 1.073D/2016, instanța apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. Se arată că, deși actul normativ invocat a intrat în vigoare la data de 30 decembrie 2011, se atribuie în favoarea caselor de asigurări de sănătate competența de a emite decizii de impunere

anterioare datei intrării în vigoare a ordonanței de urgență. Instanța apreciază că normele criticate aduc atingere principiului neretroactivității legii civile, întrucât casele de asigurări de sănătate sunt abilitate, începând cu data de 30 decembrie 2011, să emită decizii de impunere aferente unor perioade fiscale anterioare.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepțiilor de neconstituționalitate ridicate.

11. **Guvernul** arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât reglementarea criticată a produs efecte începând cu data intrării sale în vigoare, fără a fi încălcat principiul neretroactivității legii.

12. **Avocatul Poporului și președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. V alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 938 din 30 decembrie 2011, aprobată prin Legea nr. 106/2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 9 iulie 2012. Potrivit dispozițiilor art. V alin. (2) din acest act normativ: *„Competența de administrare a contribuțiilor sociale datorate de persoanele fizice prevăzute la alin. (1) pentru veniturile aferente perioadelor fiscale anterioare datei de 1 ianuarie 2012, precum și perioadei 1 ianuarie — 30 iunie 2012 cu titlu de contribuții sociale aferente anului 2012 și, totodată, pentru soluționarea contestațiilor împotriva actelor administrative prin care s-a făcut stabilirea revine caselor de asigurări sociale, potrivit legislației specifice aplicabile fiecărei perioade”*.

Conform art. V alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011, *„Începând cu data de 1 iulie 2012, competența de administrare a contribuțiilor sociale obligatorii datorate de persoanele fizice prevăzute la cap. II și III din titlul IX² al Codului fiscal revine Agenției Naționale de Administrare Fiscală”*.

15. În susținerea criticii de neconstituționalitate, autorii invocă prevederile constituționale cuprinse în art. 15 alin. (2) potrivit cărora *„Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile”*. În plus, autorul excepției de neconstituționalitate din Dosarul nr. 1.002D/2016 apreciază că textul legal criticat contravine prevederilor art. 86 alin. (1) teza I din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, potrivit căruia decizia de impunere se emite de organul fiscal competent, precum și prevederilor

art. 17 alin. (5) din același act normativ, potrivit cărora organele fiscale sunt Agenția Națională de Administrare Fiscală și unitățile subordonate acesteia, precum și compartimentele de specialitate ale autorităților administrației publice locale.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că excepția de neconstituționalitate ce face obiectul prezentei cauze îndeplinește toate condițiile de admisibilitate prevăzute de Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

17. În Dosarul Curții nr. 1.002D/2016, autorul excepției a formulat *inter alia* critici care, din perspectiva jurisprudenței Curții Constituționale, apar ca inadmisibile. Astfel, prin raportare la dispozițiile art. 17 alin. (5) și art. 86 alin. (1) teza I din Codul de procedură fiscală, se arată că organele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nu sunt organe fiscale și, în consecință, nu pot emite decizii de impunere.

18. Potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 249 din 10 mai 2005, *„instanța de contencios constituțional realizează un control de constituționalitate în ceea ce privește legile și alte acte normative, în timp ce problemele privind coordonarea legislativă revin autorității legiuitoare”*. Or, câtă vreme autorul excepției invocă o presupusă neconformitate între textul legal supus controlului de constituționalitate și dispoziții ale Codului de procedură fiscală, Curtea constată inadmisibilitatea unei asemenea critici.

19. Art. V alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 trebuie analizat din perspectiva distincției dintre norme de drept material și norme de drept procedural.

20. Normele de drept procedural se grefează pe normele de drept material. La data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 125/2011, adică 30 decembrie 2011, normele de drept material relevante erau cuprinse în titlul IX² al Codului fiscal — *Contribuții sociale obligatorii* — prin care se stabilește baza de calcul al contribuțiilor sociale pentru fiecare dintre categoriile de contribuabili prevăzute limitativ de art. 296³ din Codul fiscal. Potrivit art. 2 alin. (2) din Codul fiscal în vigoare la data de 30 decembrie 2011, constituie contribuții sociale obligatorii:

„a) contribuția individuală de asigurări sociale și contribuția datorată de angajator la bugetul asigurărilor sociale de stat;

b) contribuția individuală de asigurări sociale de sănătate și contribuția datorată de angajator la bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate;

c) contribuția pentru concedii și indemnizații de asigurări sociale de sănătate datorată de angajator la bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate;

d) contribuția individuală la bugetul asigurărilor pentru șomaj și contribuția datorată de angajator la bugetul asigurărilor pentru șomaj;

e) contribuția de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale datorată de angajator la bugetul asigurărilor sociale de stat;

f) contribuția la Fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale, datorată de persoanele fizice și juridice care au calitatea de angajator potrivit Legii nr. 200/2006 privind constituirea și utilizarea Fondului de garantare pentru plata creanțelor salariale, cu completările și modificările ulterioare”.

21. Obiectul raportului juridic de drept fiscal material constă în efectuarea unor prestații, denumite *contribuții sociale*. Temeiul

datorării acestor prestații îl reprezintă realizarea de venituri, de către persoanele limitativ enumerate în art. 296³ din Codul fiscal. Există identitate între titularul obligației de plată a contribuțiilor sociale și persoana care a realizat venitul aferent perioadei fiscale.

22. O primă normă procedurală este exprimată în alin. (1) al art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011. Obiectul său de reglementare îl reprezintă stabilirea competenței de administrare a contribuțiilor sociale obligatorii, cu indicarea organului căruia îi revine această competență, respectiv Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF). În plus, textul legal indică și data de la care ANAF este abilitată să își exercite această competență, respectiv 1 iulie 2012.

23. Norma conținută în art. V alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 derogă de la norma stabilită în art. V alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011, sub două aspecte. Astfel, cele două norme vizează perioade fiscale diferite, în care au fost realizate venituri de către contribuabili. Art. V alin. (1) este aplicabil perioadei fiscale care începe cu data de 1 iulie 2012, adică contribuțiilor sociale datorate în temeiul realizării unor venituri aferente perioadei fiscale care începe de la 1 iulie 2012, iar art. V alin. (2) este aplicabil perioadei fiscale anterioare datei de 1 ianuarie 2012, precum și perioadei fiscale 1 ianuarie—30 iunie 2012.

24. A doua deosebire dintre cele două norme privește organele competente să administreze contribuțiile sociale obligatorii. În vreme ce organul avut în vedere de art. V alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 este ANAF, art. V alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 face trimitere la casele de asigurări sociale.

25. Din examinarea conținutului criticilor de neconstituționalitate rezultă că autorii pun în discuție exclusiv

constituționalitatea dispoziției prin care casele de asigurări sociale dobândesc, începând cu data de 30 decembrie 2011, competența de stabilire a contribuțiilor sociale, aferente unor perioade fiscale anterioare acestei date.

26. Norma supusă controlului de constituționalitate are, așa cum s-a arătat în precedent, natura unei norme procedurale de stabilire de competențe. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională s-a referit în mod expres la aplicabilitatea în timp a legii procedurale prin care se stabilesc competențe. Astfel, în Decizia nr. 546 din 18 octombrie 2005, Curtea a statuat că „reglementarea în discuție se referă la competență, așadar la o situație juridică cu caracter de continuitate, constitutivă de *facta pendencia*, asupra căreia legiuitorul poate interveni în viitor, așa cum, de altfel, și procedează”. Și competența de stabilire a contribuțiilor sociale, acordată de art. V alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 caselor de asigurări sociale, reprezintă o situație juridică de continuitate.

27. Însuși textul legal care acordă caselor de asigurări sociale competența de stabilire a contribuțiilor sociale dispune, deopotrivă, că aceasta va fi exercitată potrivit legislației specifice aplicabile fiecărei perioade. Tocmai această dispoziție imperativă reprezintă garanția că, în exercitarea competențelor acordate de art. V alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011, casele de asigurări sociale nu vor aplica în mod retroactiv legislația specifică fiecărei perioade fiscale. Prin urmare, indiferent de perioada fiscală pentru care casele de asigurări sociale stabilesc contribuțiile sociale obligatorii, deci inclusiv pentru perioade fiscale anterioare datei de 30 decembrie 2011, acestea vor avea în vedere legislația specifică aplicabilă fiecăreia dintre perioadele respective.

28. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Andrei-Horațiu Constantinescu, Aurelian Grigore și, respectiv, Grigore Gheorghe în dosarele nr. 3.650/93/2014, nr. 32/93/2015 și, respectiv, nr. 30/93/2015 ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. V alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 12 iulie 2016.

PREȘEDINTELE INTERIMAR AL CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cosmin Văduva

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

privind modificarea anexei nr. 4 la Ordinul ministrului sănătății nr. 398/2013 pentru înființarea comisiilor consultative ale Ministerului Sănătății

Văzând Referatul de aprobare al Direcției generale de asistență medicală și sănătate publică nr. VVV 3.413 din 5 septembrie 2016 din cadrul Ministerului Sănătății,

având în vedere prevederile art. 16 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 7 alin. (4) și art. 11 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. I. — În anexa nr. 4 la Ordinul ministrului sănătății nr. 398/2013 pentru înființarea comisiilor consultative ale Ministerului Sănătății, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 157 din 25 martie 2013, cu modificările și completările ulterioare, la punctul II „Componenta nominală a comisiilor de specialitate”, numărul curent 18 se modifică și va avea următorul cuprins:

„18. Comisia de oncologie

Președinte: prof. dr. Tudor Ciuleanu — Cluj-Napoca

Vicepreședinte: prof. dr. Alexandru Călin Grigorescu — București

Secretar: dr. Aurora Gache — Constanța

Membri:

Prof. dr. Viorel Scripcariu — Iași

Prof. dr. Ion Cristian Chiricuță — București

Dr. Bogdan Radu Lișcu — București

Dr. Filip Gerald — București”.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Vlad Vasile Voiculescu

ORDIN**privind aprobarea începerii lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor, pe sectoare cadastrale, în 18 unități administrativ-teritoriale din județul Ilfov**

Având în vedere prevederile art. 11 alin. (1) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (13) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 15 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.288/2012, cu modificările și completările ulterioare,

directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Se aprobă începerea lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor, pe sectoare cadastrale, situate pe teritoriul a 18 unități administrativ-teritoriale din județul Ilfov.

(2) Unitățile administrativ-teritoriale și sectoarele cadastrale în care se desfășoară lucrările de înregistrare sistematică sunt prevăzute în anexa nr. 1 la prezentul ordin.

Art. 2. — Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrările de înregistrare sistematică a imobilelor este prevăzută în anexele nr. 2—19*) la prezentul ordin.

Art. 3. — Anexele nr. 1—19 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Directorul general al Agenției Naționale de Cadastru
și Publicitate Imobiliară,
Radu Codruț Ștefănescu

București, 9 septembrie 2016.
Nr. 1.083.

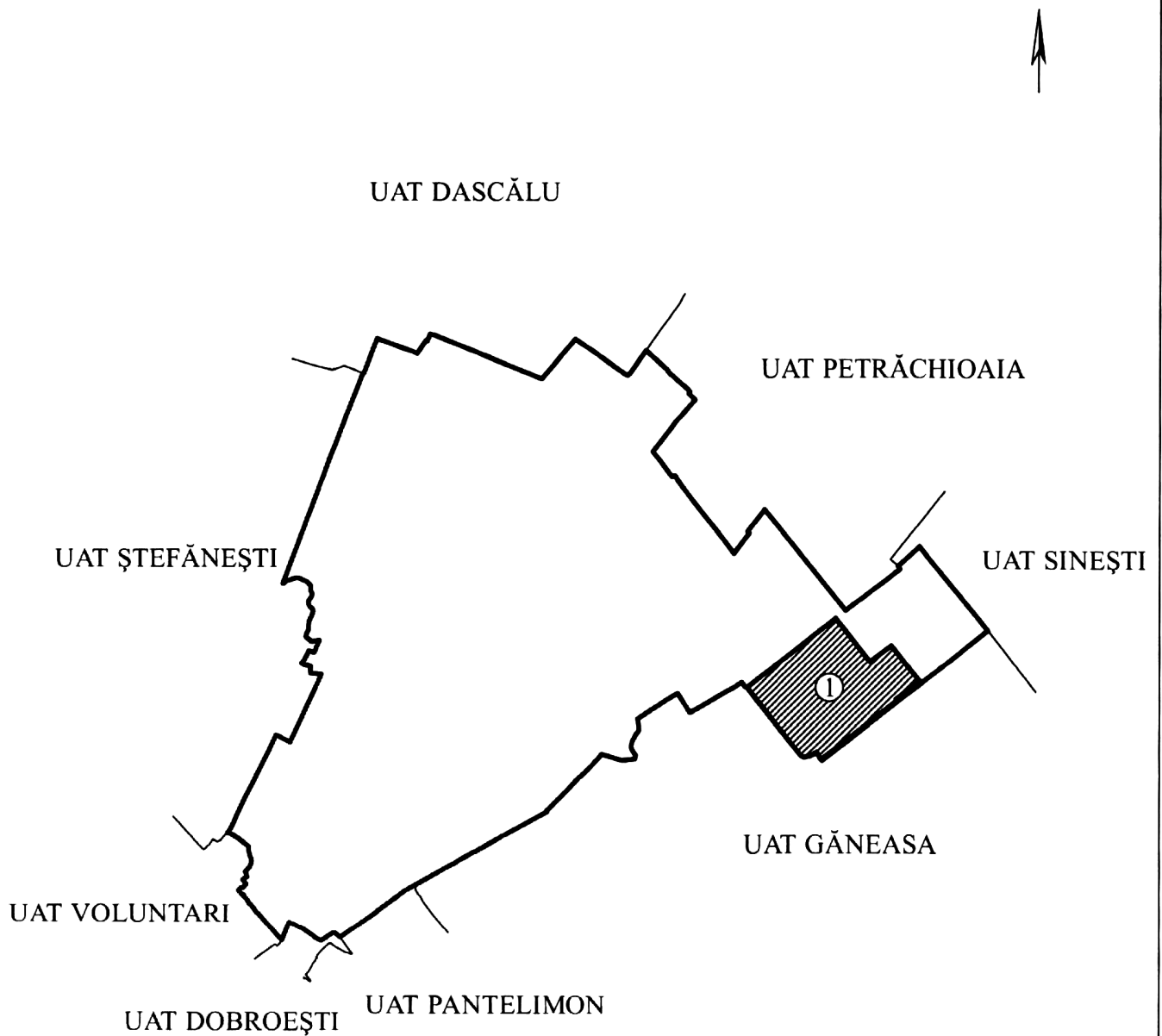
*) Anexele nr. 2—19 sunt reproduse în facsimil.

ANEXA Nr. 1

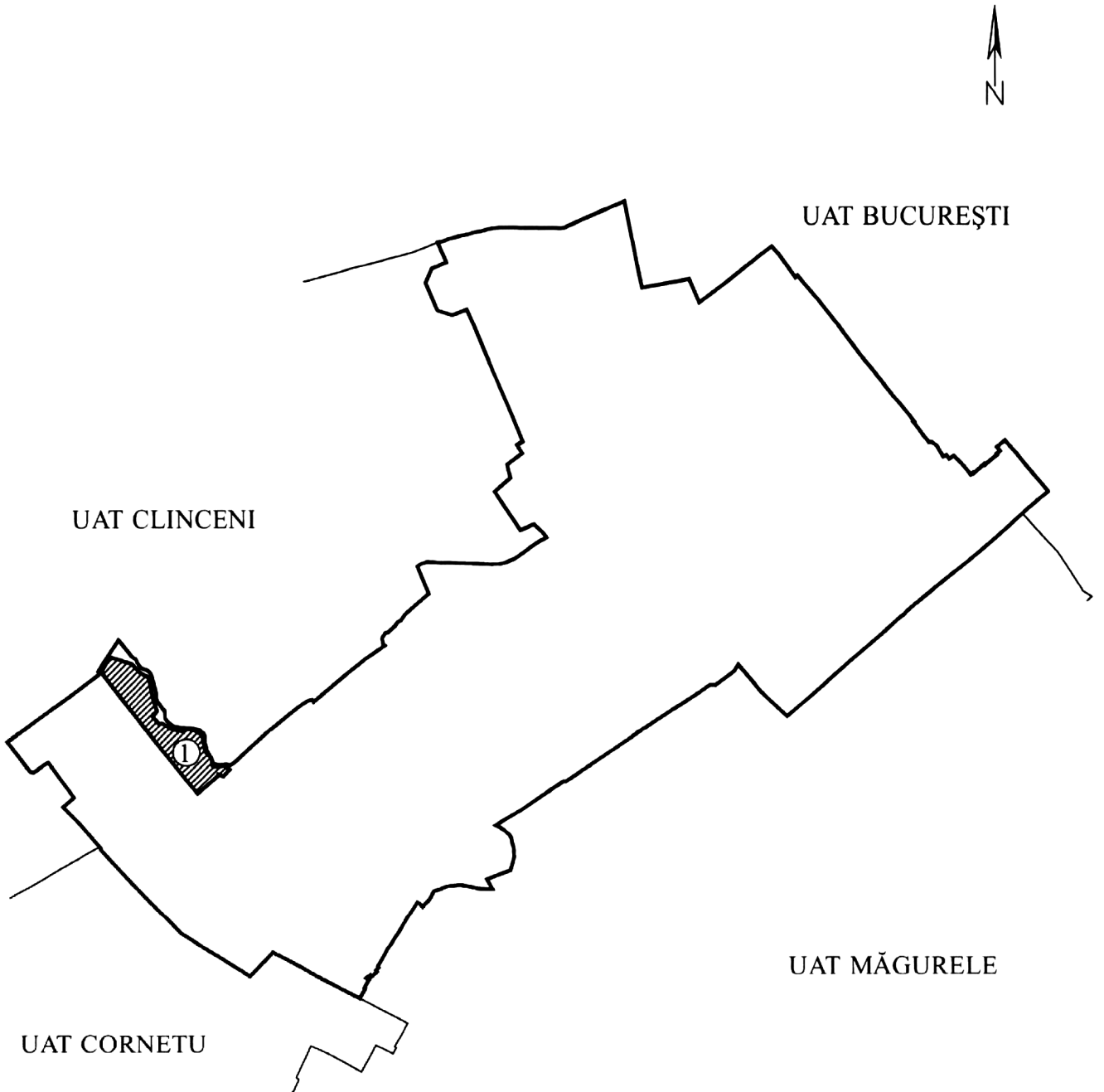
LISTA
unităților administrativ-teritoriale și a sectoarelor cadastrale în care încep lucrările de înregistrare sistematică a imobilelor

Nr. crt.	Denumirea unității administrativ-teritoriale	Județul	Sectoarele cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
1.	Afumați	Ilfov	1
2.	Bragadiru		1
3.	Buftea		1
4.	Cernica		1
5.	Ciolpani		1
6.	Ciorogârla		1
7.	Dascălu		1
8.	Găneasa		1
9.	Glina		1
10.	Grădiștea		1
11.	Gruiu		1
12.	Moara Vlăsiei		1
13.	Măgurele		1
14.	Nuci		1
15.	Otopeni		1
16.	Petrăchioaia		1
17.	Snagov		1
18.	Tunari		1

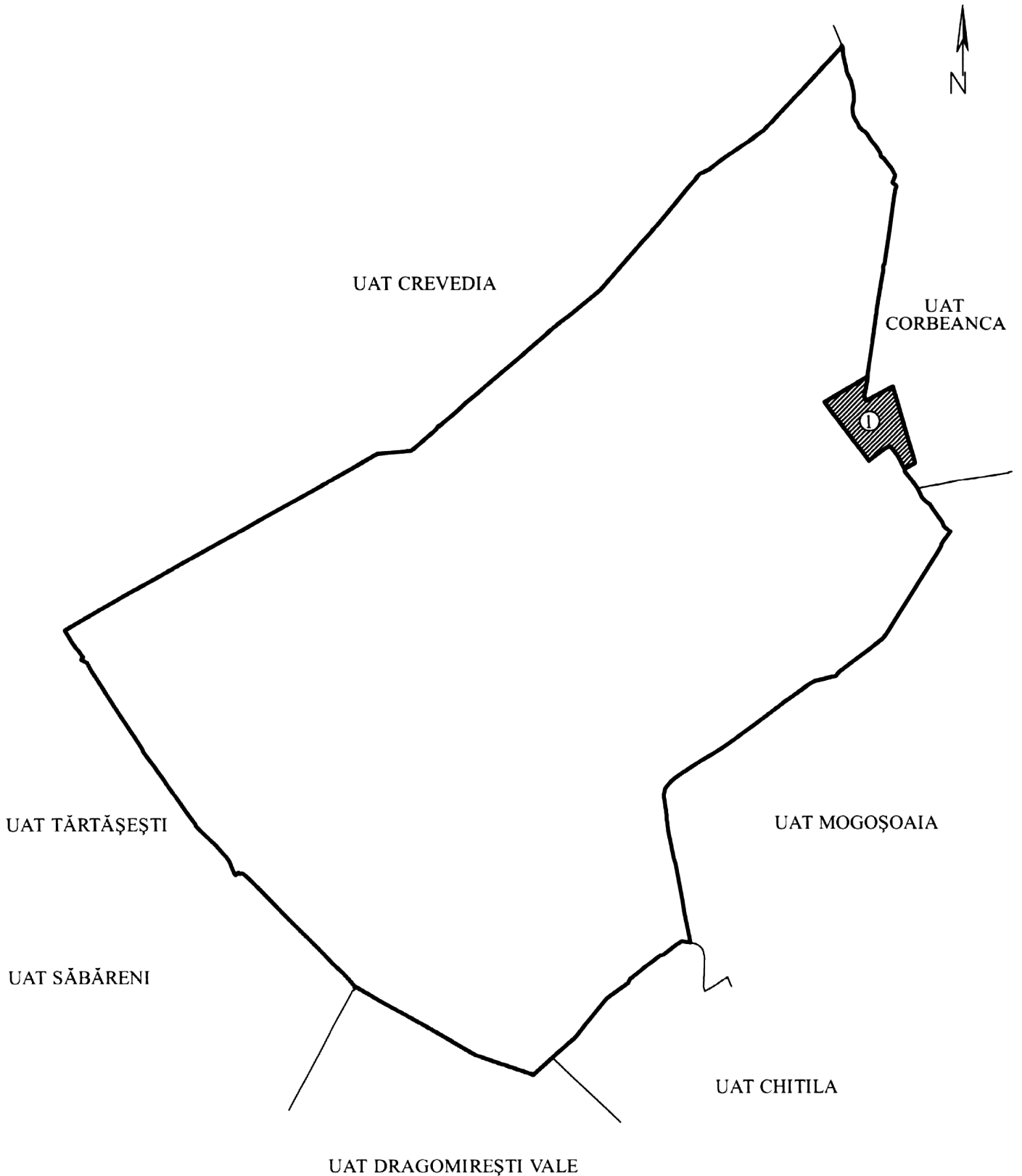
Reprezentarea grafică a sectorului cadastral în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
Sectorul nr. 1, UAT- ul Afumați, județul Ilfov

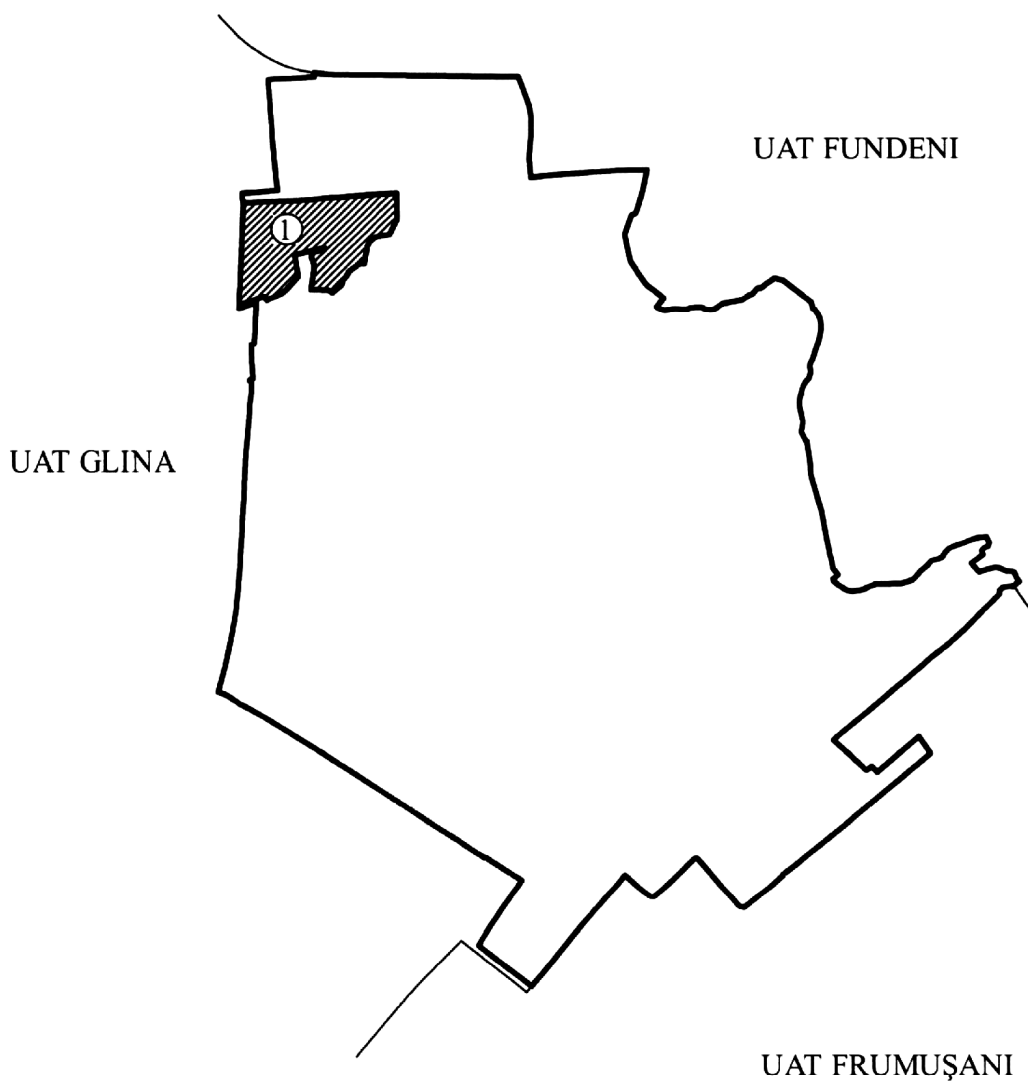
Reprezentarea grafică a sectorului cadastral în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
Sectorul nr. 1, UAT- ul Bragadiru, județul Ilfov

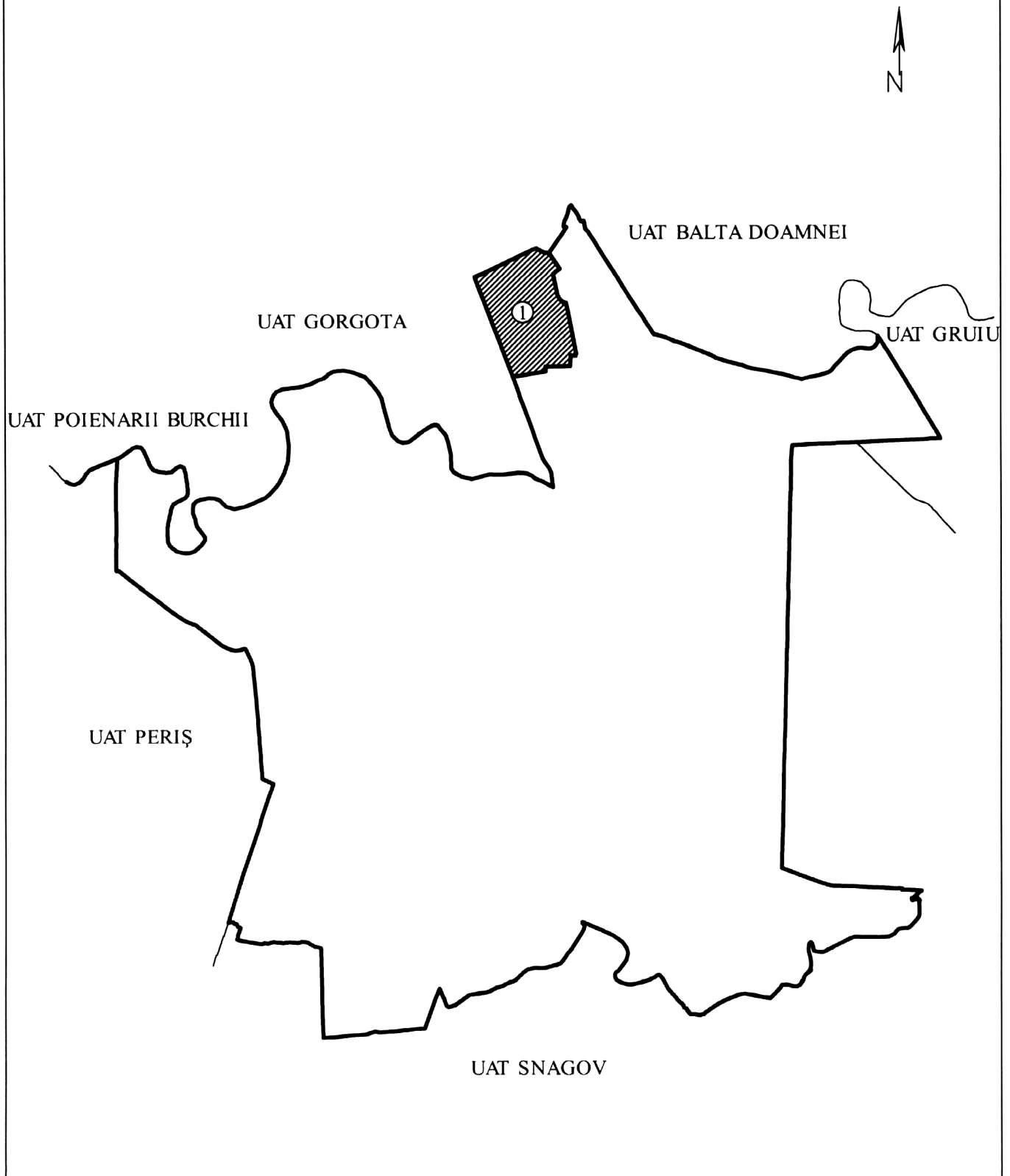
Reprezentarea grafică a sectorului cadastral în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
Sectorul nr.1, UAT- ul Buftea, județul Ilfov

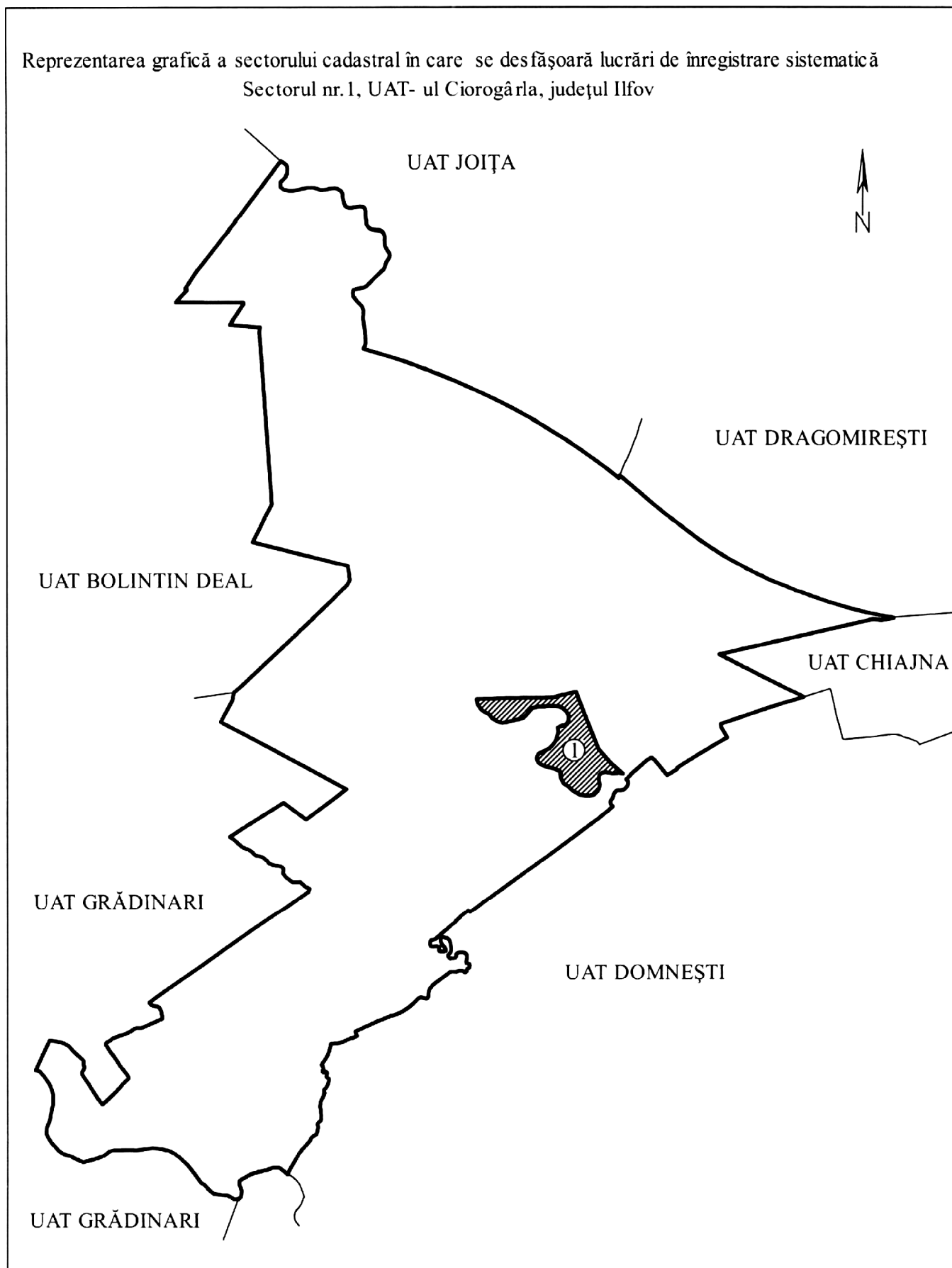

Reprezentarea grafică a sectorului cadastral în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
Sectorul nr. 1, UAT- ul Cernica, județul Ilfov

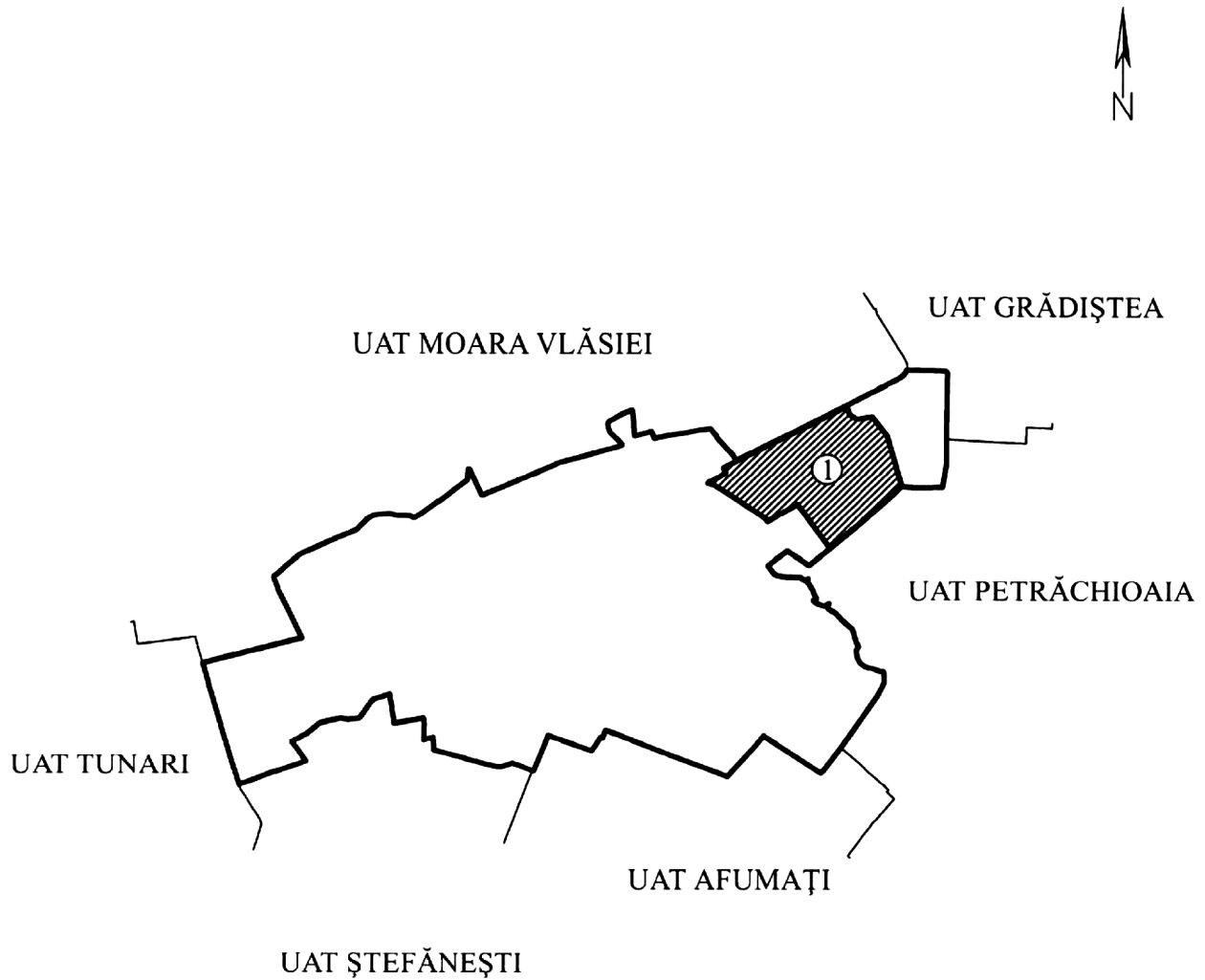

Reprezentarea grafică a sectorului cadastral în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
Sectorul nr. 1, UAT- ul Ciolpani, județul Ilfov

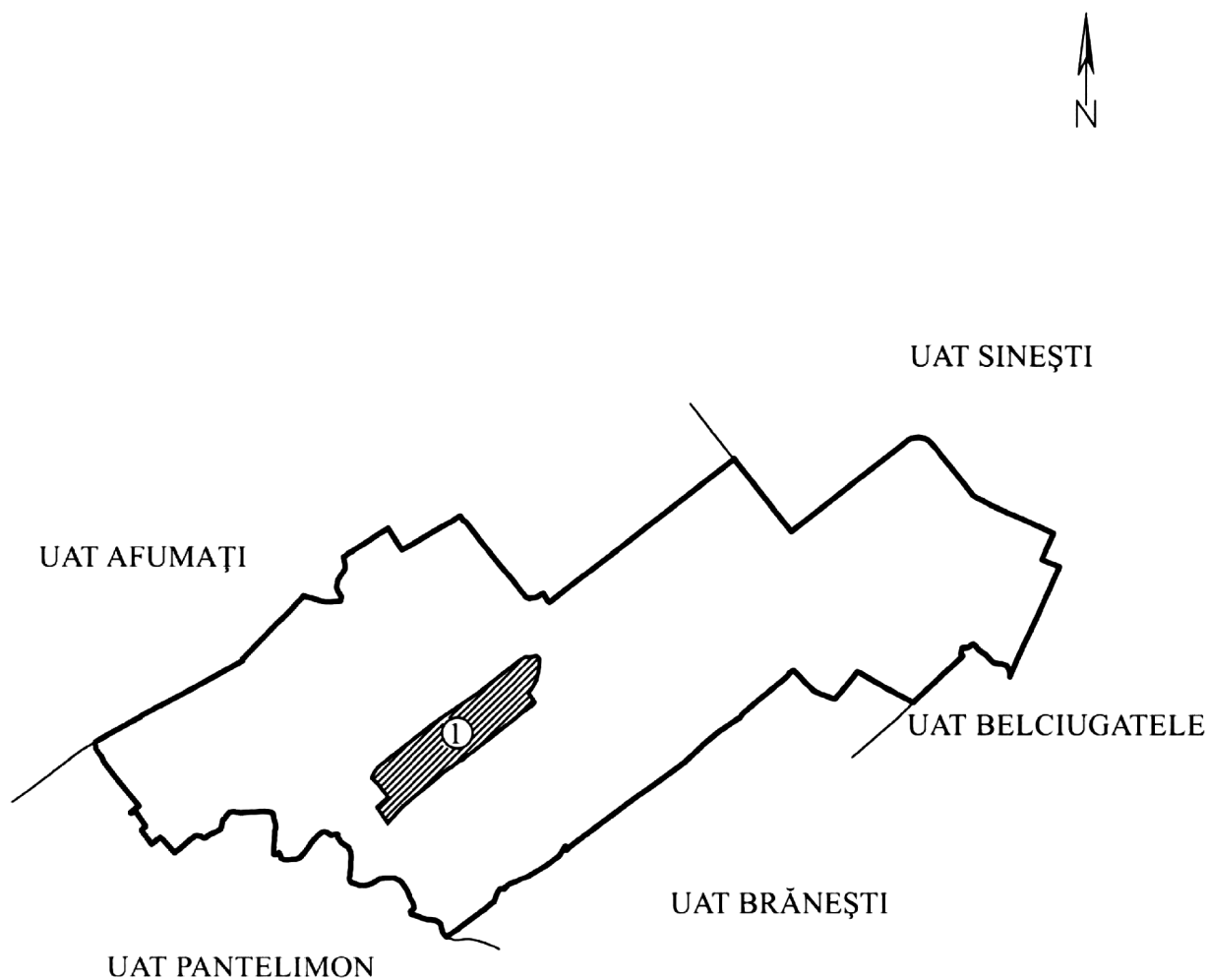

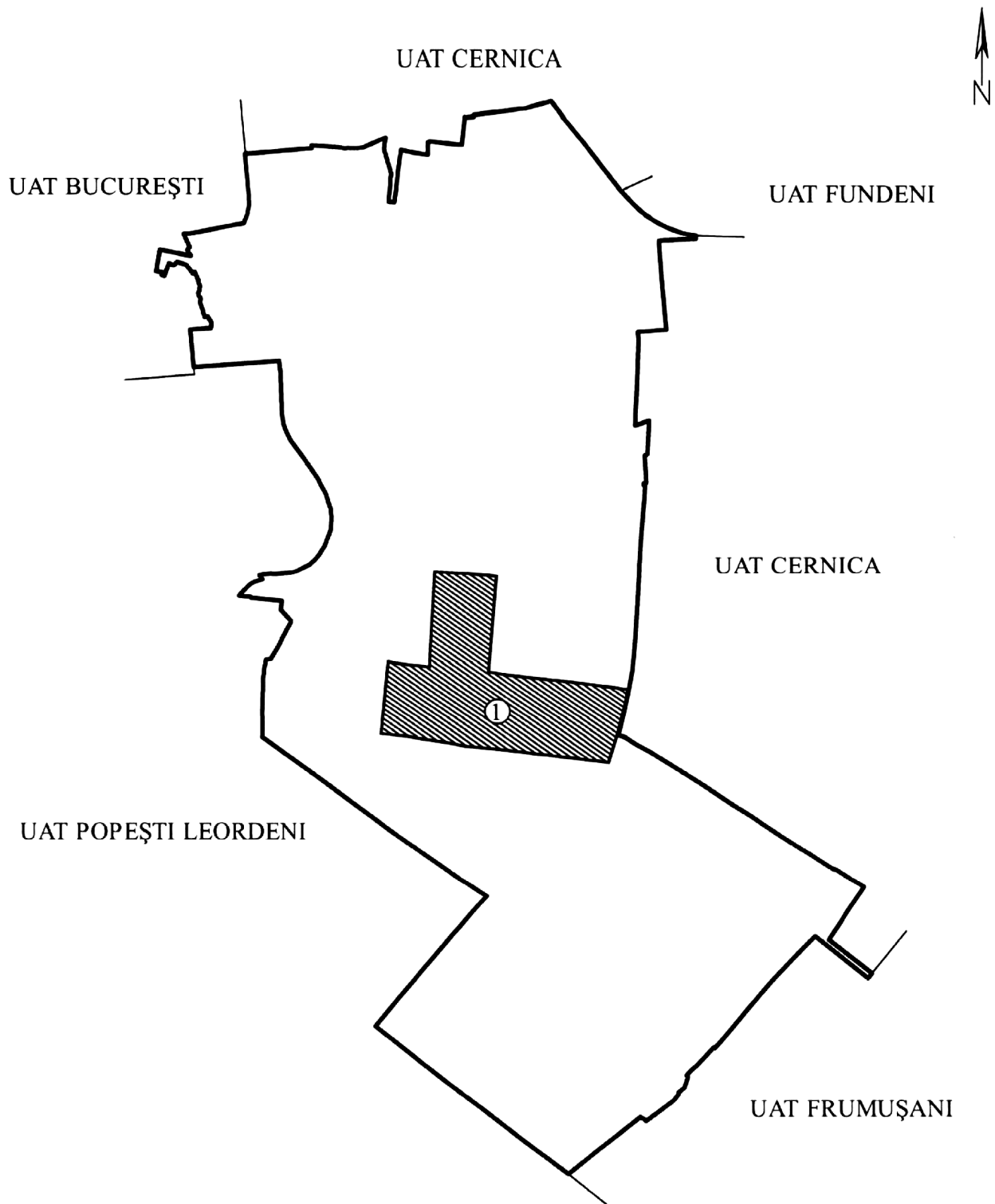
Reprezentarea grafică a sectorului cadastral în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
Sectorul nr.1, UAT- ul Dascălu, județul Ilfov

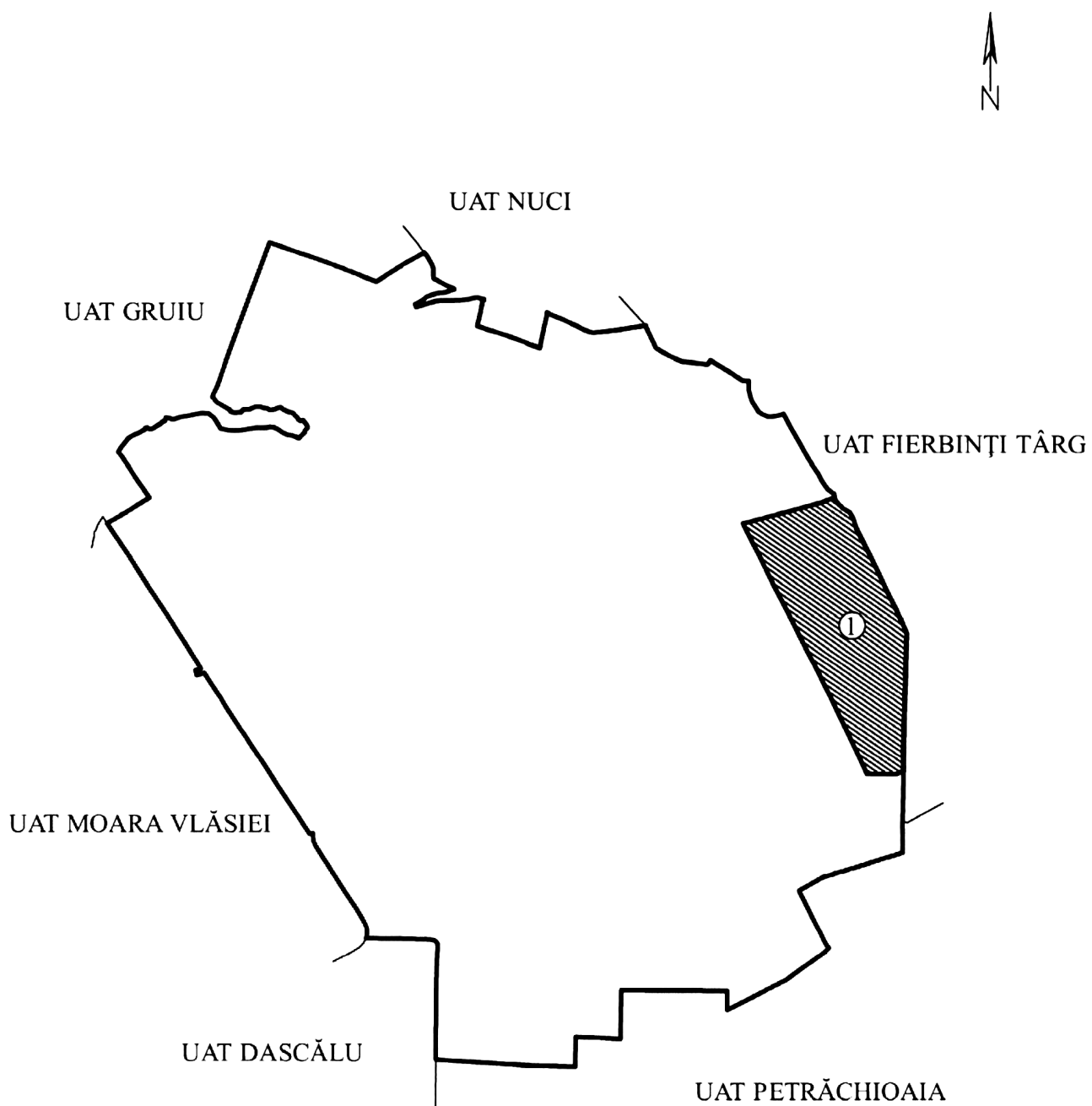
Reprezentarea grafică a sectorului cadastral în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
Sectorul nr.1, UAT- ul Găneasa, județul Ilfov

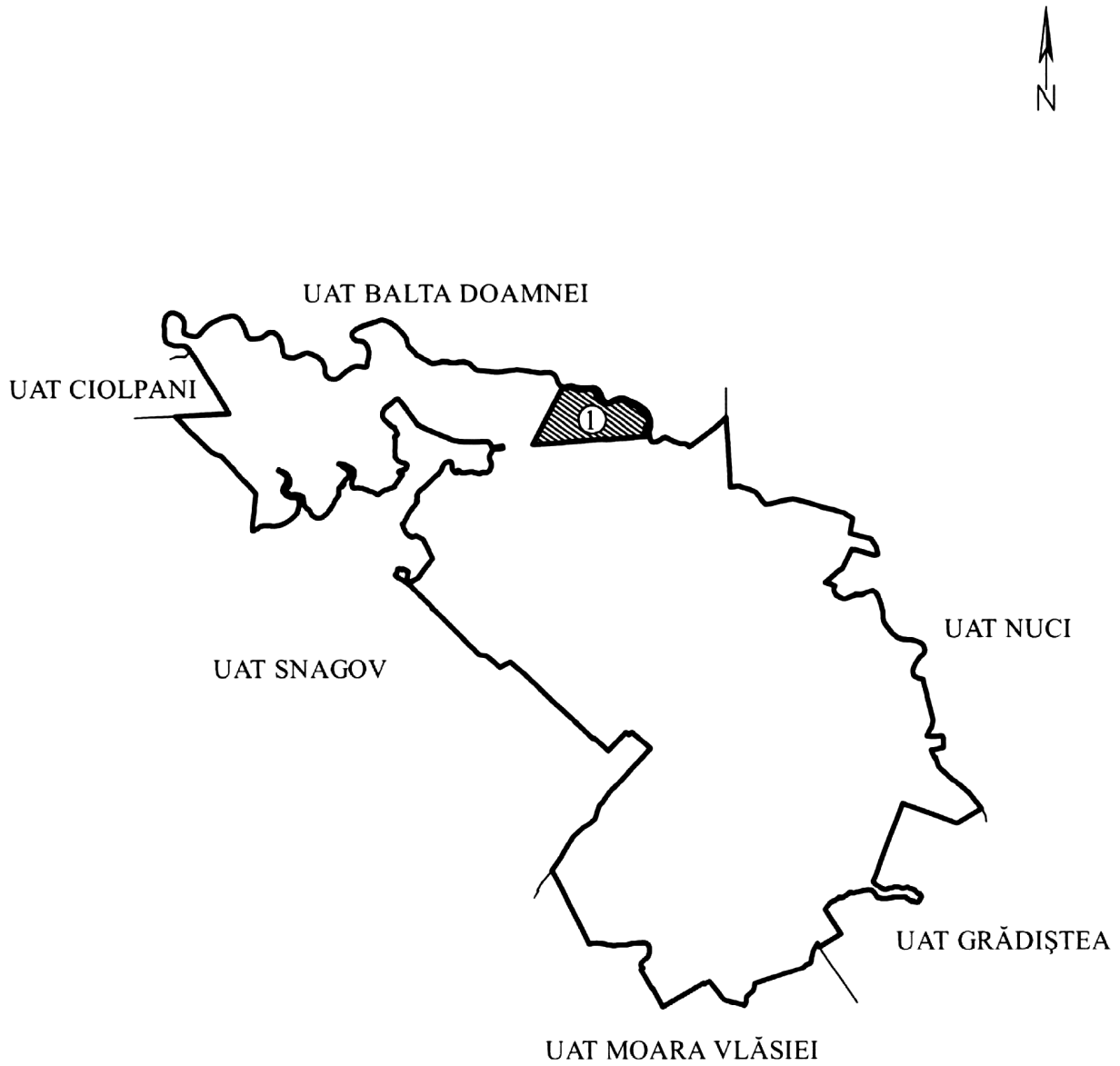
Reprezentarea grafică a sectorului cadastral în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
Sectorul nr.1, UAT- ul Glina, județul Ilfov

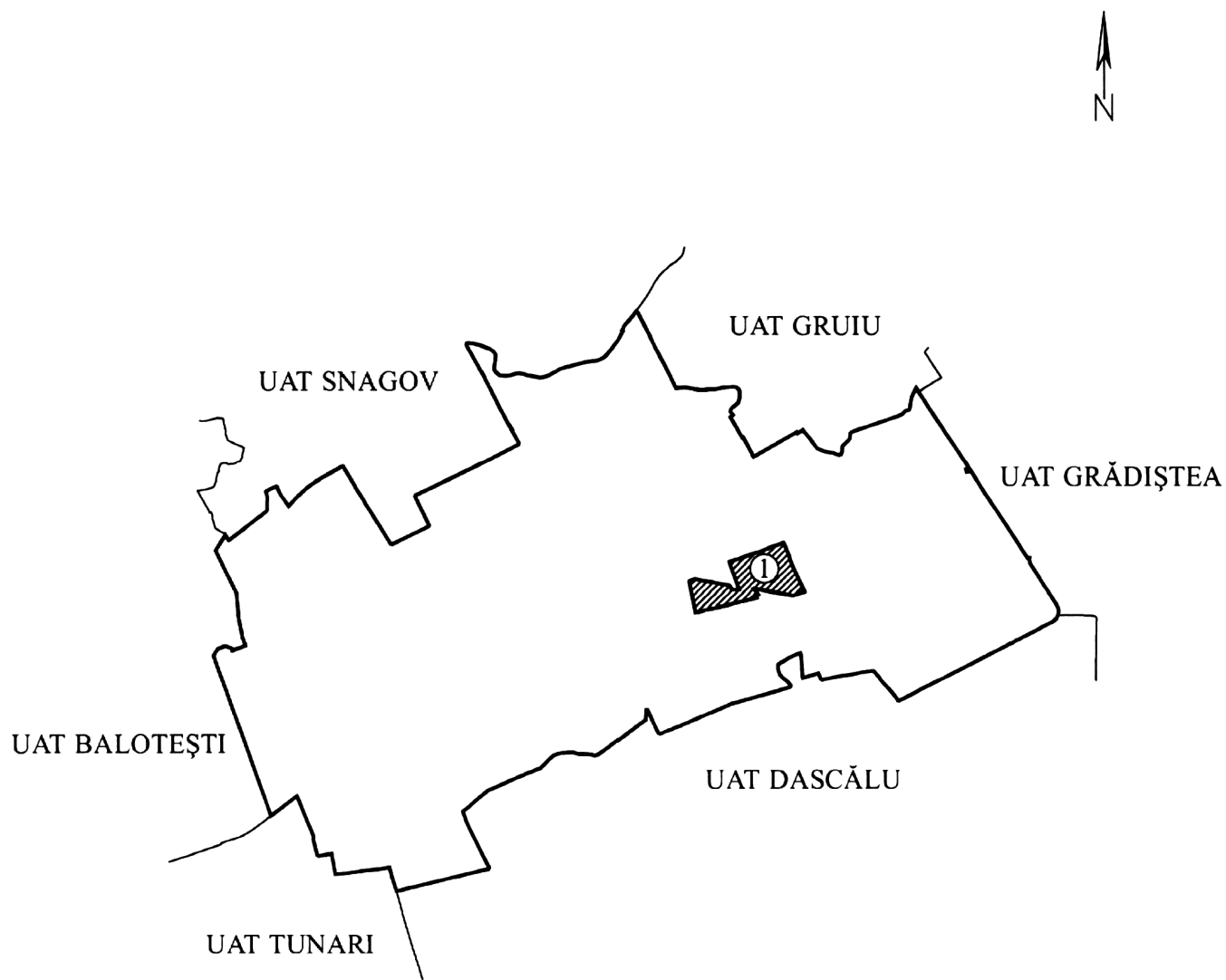
Reprezentarea grafică a sectorului cadastral în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
Sectorul nr. 1, UAT- ul Grădiștea, județul Ilfov

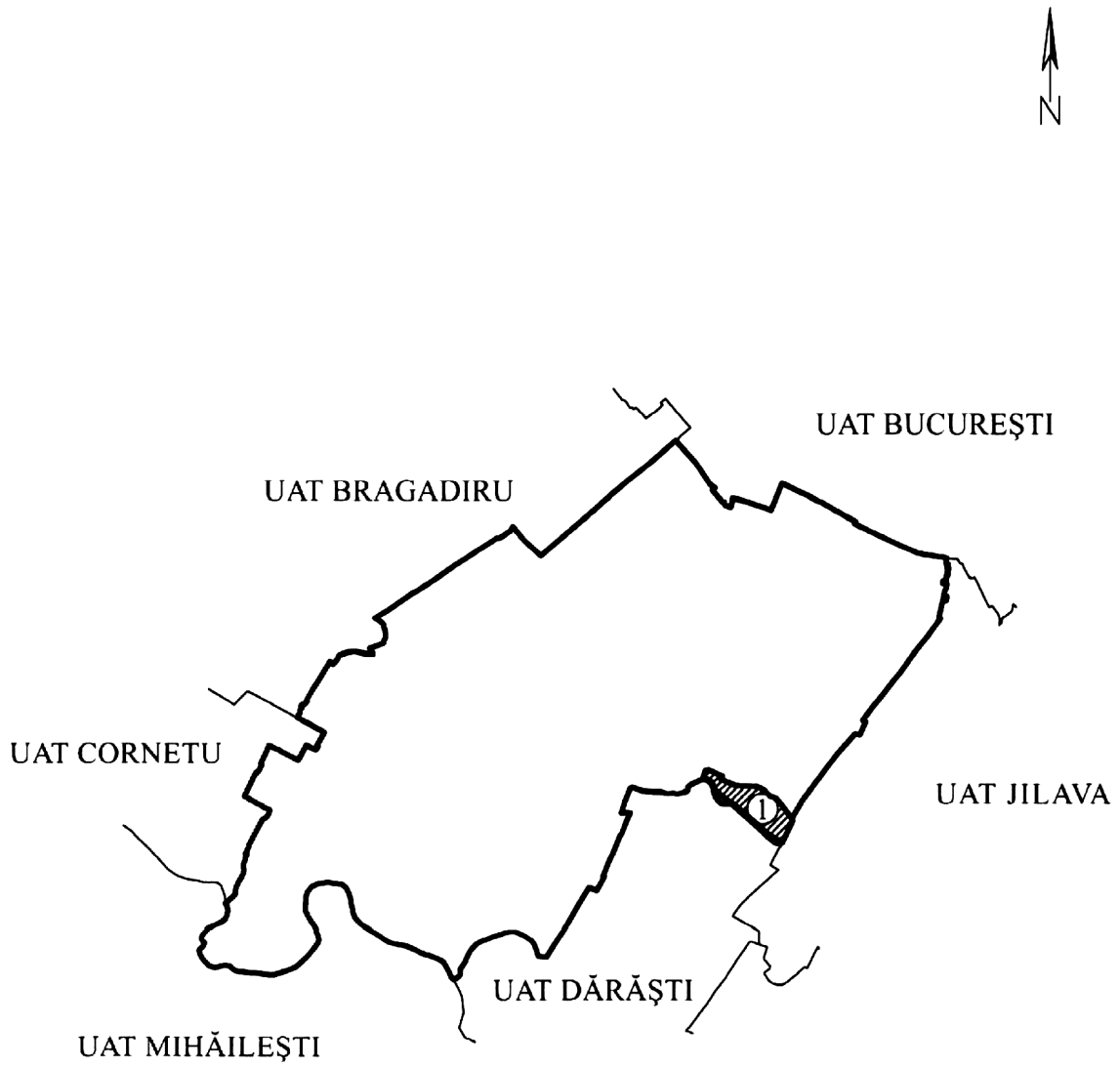
Reprezentarea grafică a sectorului cadastral în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
Sectorul nr.1, UAT- ul Gruiu, județul Ilfov

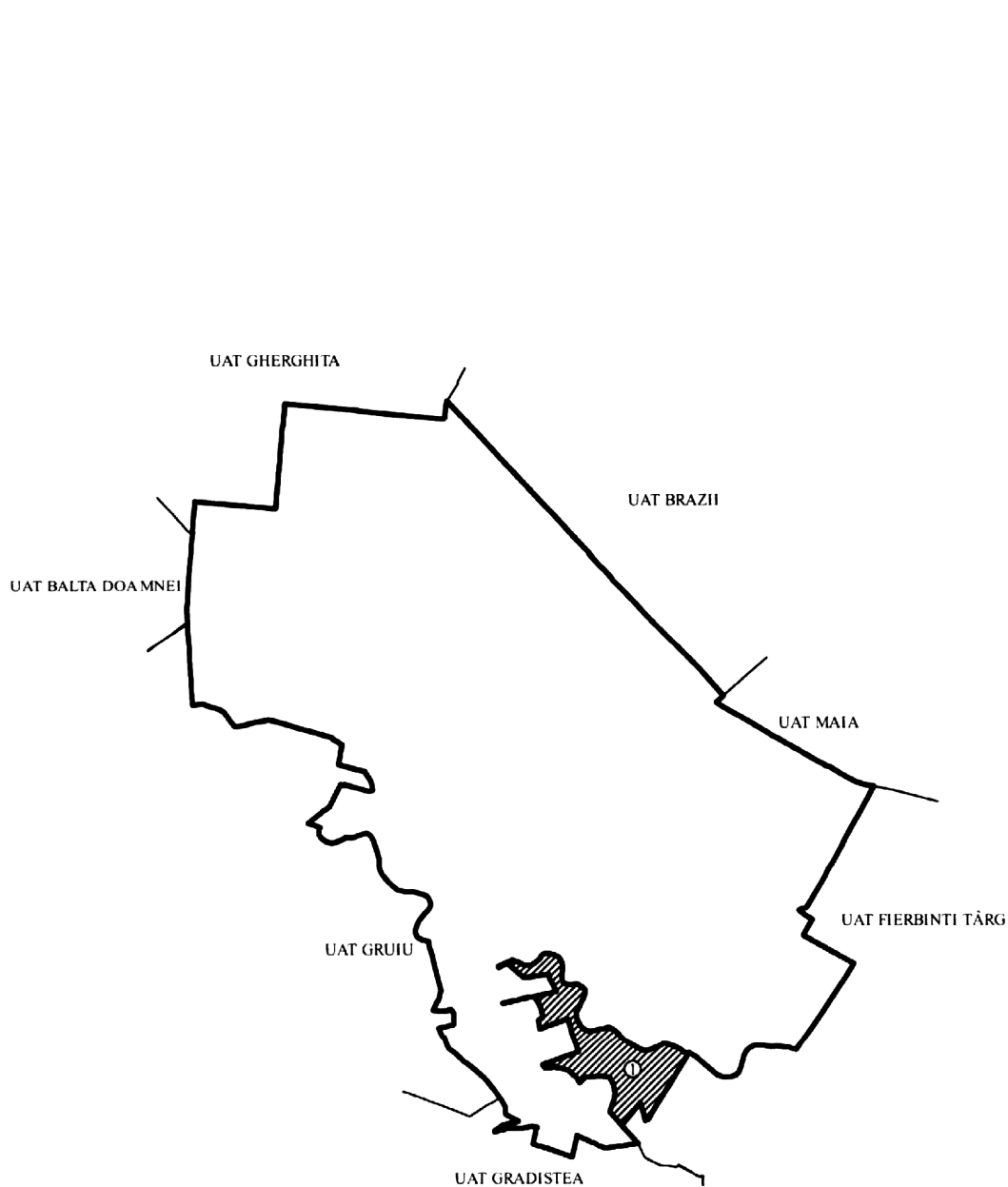
Reprezentarea grafică a sectorului cadastral în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
Sectorul nr. 1, UAT- ul Moara Vlăsiei, județul Ilfov

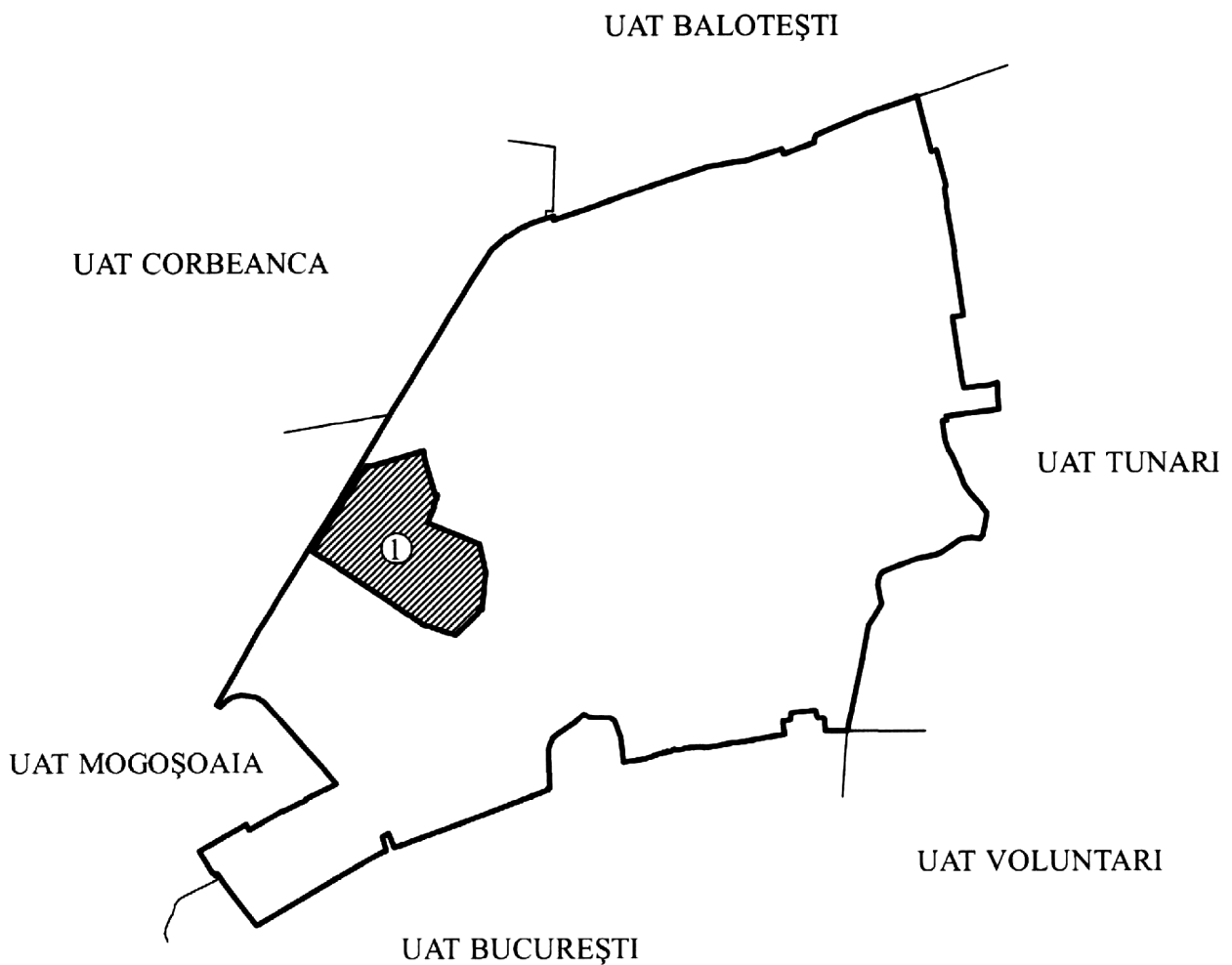
Reprezentarea grafică a sectorului cadastral în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
Sectorul nr. 1, UAT- ul Măgurele, județul Ilfov

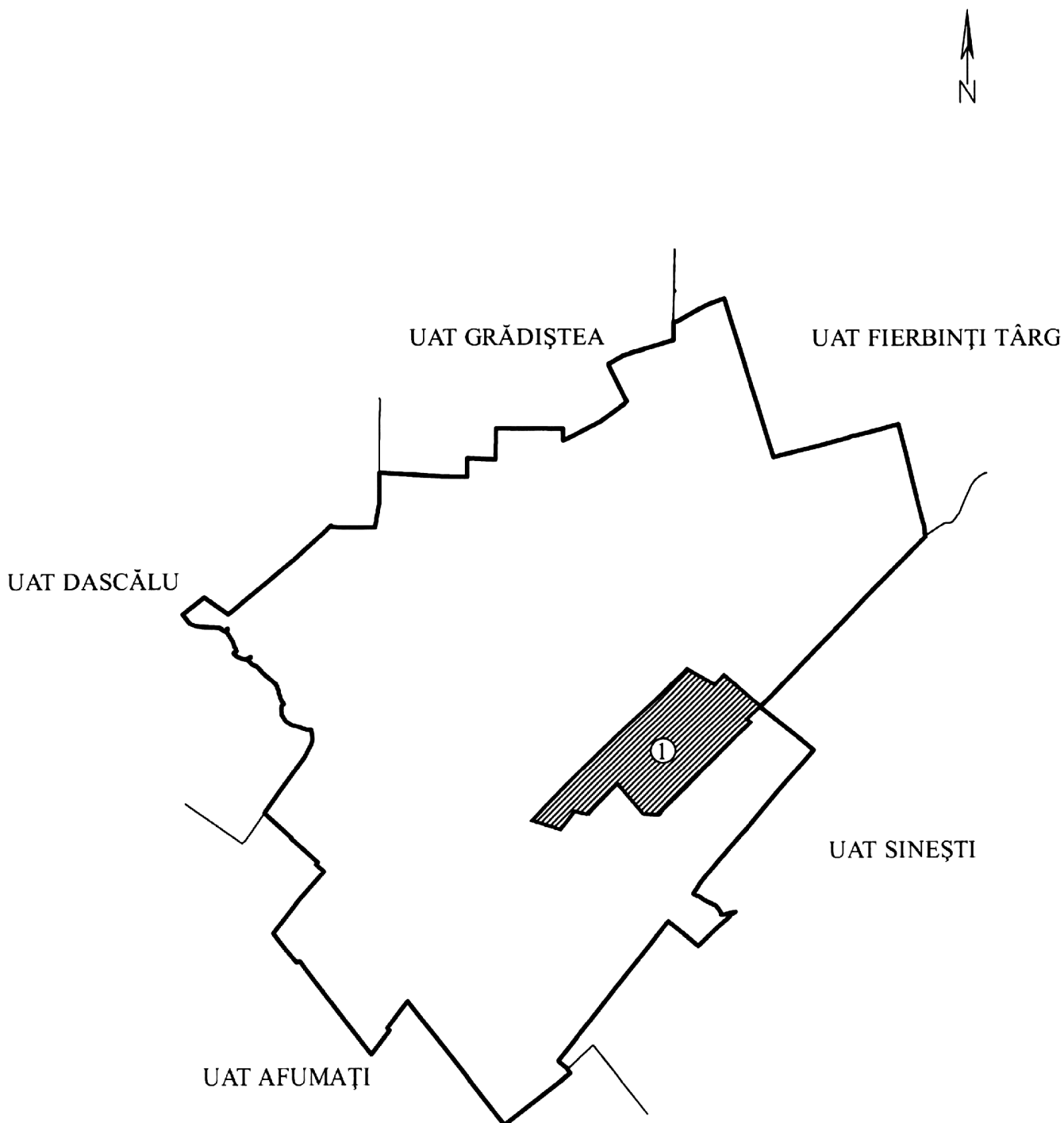
Reprezentarea grafică a sectorului cadastral în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
Sectorul nr. 1, UAT- ul Nuci, județul Ilfov

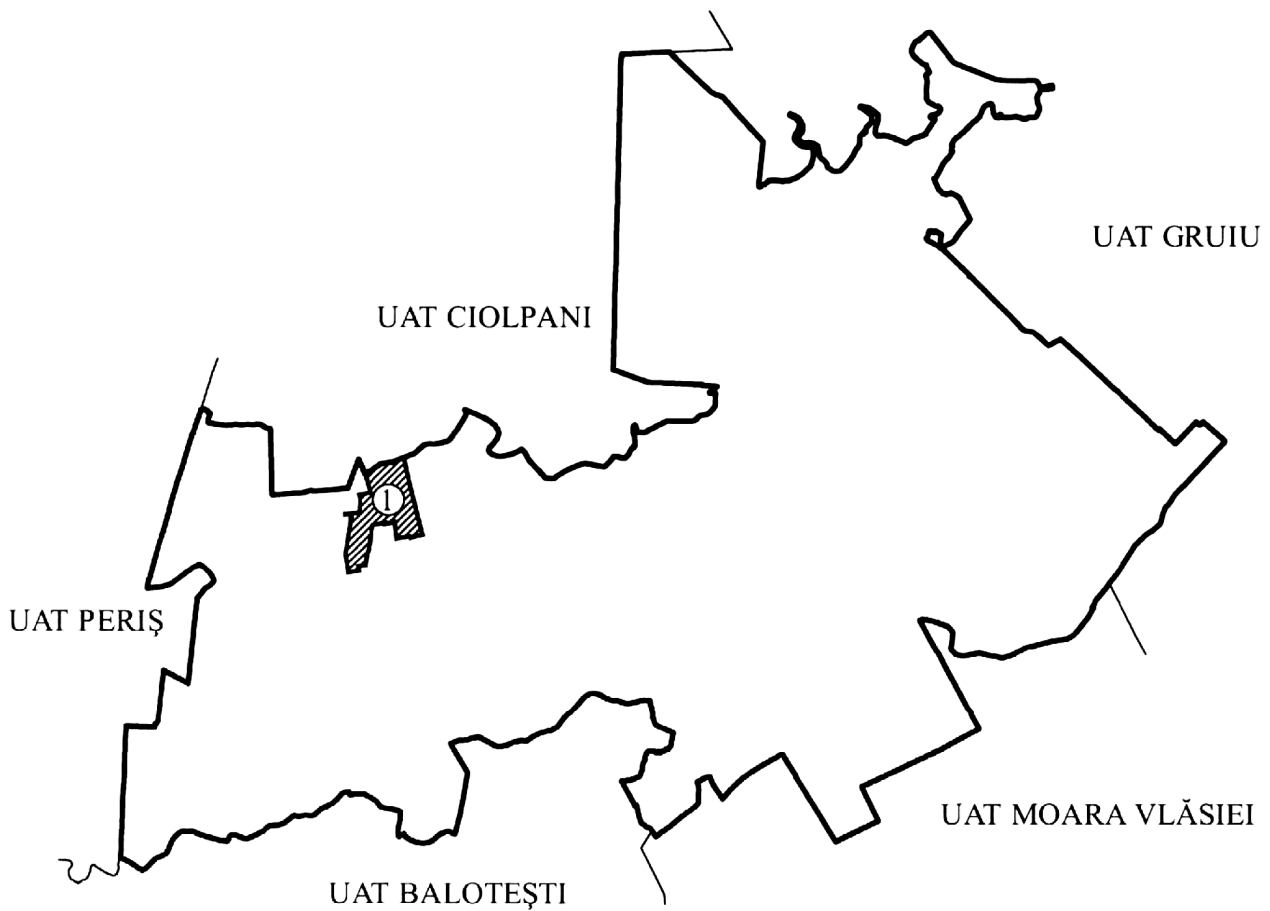
Reprezentarea grafică a sectorului cadastral în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
Sectorul nr.1, UAT- ul Otopeni, județul Ilfov

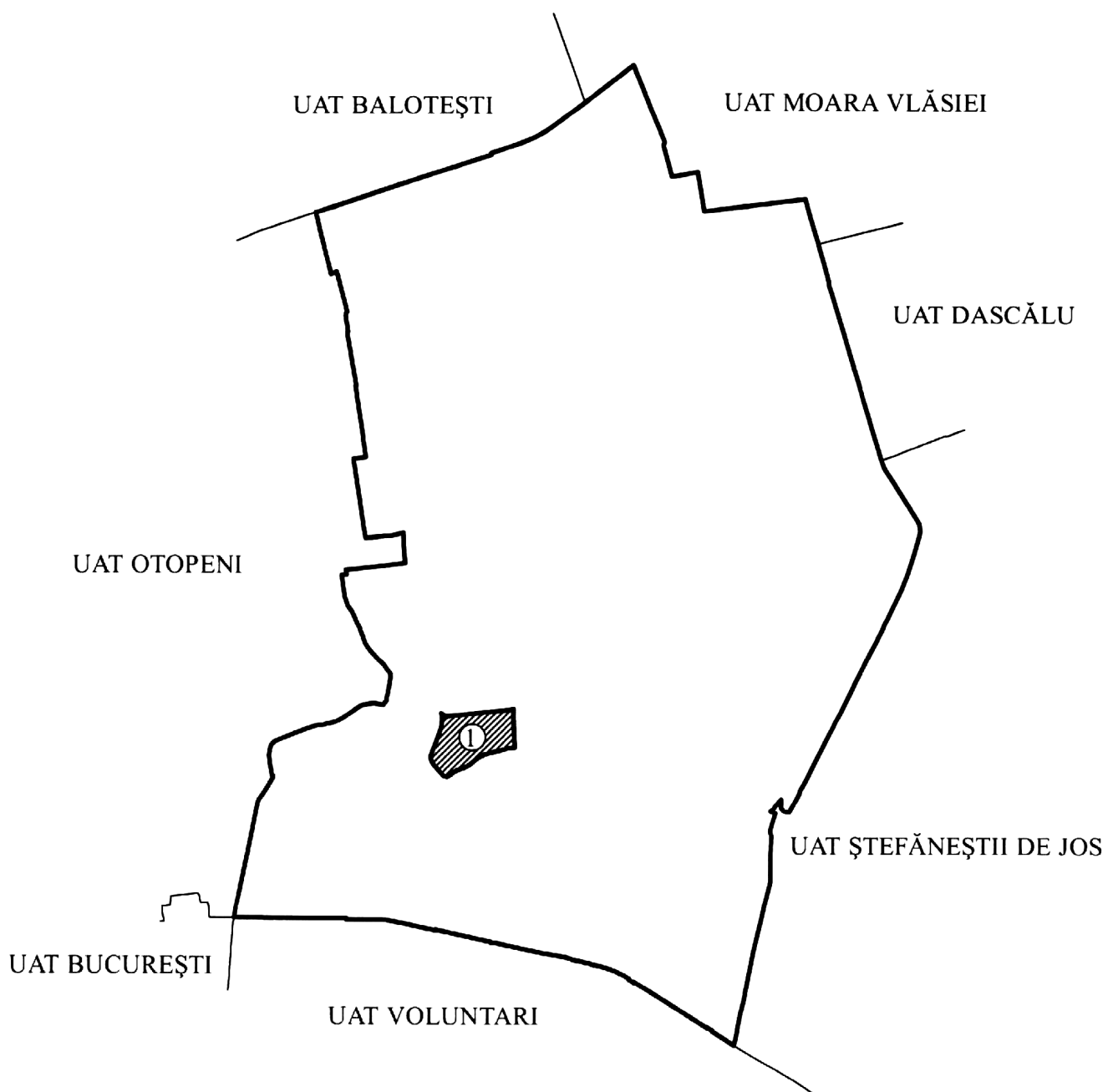
Reprezentarea grafică a sectorului cadastral în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
Sectorul nr.1, UAT- ul Petrăchioaia, județul Ilfov

Reprezentarea grafică a sectorului cadastral în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
Sectorul nr.1, UAT- ul Snagov, județul Ilfov

Reprezentarea grafică a sectorului cadastral în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
Sectorul nr.1, UAT- ul Tunari, județul Ilfov

MINISTERUL MEDIULUI, APELOR ȘI PĂDURILOR

ORDIN
privind aprobarea Planului de management și a
Regulamentului sitului Natura 2000 ROSCI0062 Defileul
Crișului Repede — Pădurea Craiului

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 110.859/AC din 23 iunie 2016 al Direcției biodiversitate,

ținând cont de Adresa Agenției pentru Protecția Mediului Bihor nr. 4.432/BCFM din 3 noiembrie 2015, Decizia nr. 772 din 21 decembrie 2015 emisă de Agenția pentru Protecția Mediului Bihor, Hotărârea nr. 3 din 10 august 2015 a Consiliului Științific al siturilor Natura 2000 ROSCI0062 Defileul Crișului Repede — Pădurea Craiului și ROSPA0115 Defileul Crișului Repede — Valea Iadului, Adresa Consiliului Consultativ de Administrare al siturilor Natura 2000 ROSCI0062 Defileul Crișului Repede — Pădurea Craiului și ROSPA0115 Defileul Crișului Repede — Valea Iadului nr. 063 din 24 noiembrie 2015, Avizul Ministerului Culturii nr. 3.570 din 9 iunie 2016, Avizul Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice nr. 52.794 din 3 iunie 2016, Avizul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale nr. 91.267 din 10 iunie 2016,

în temeiul prevederilor art. 21 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 38/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul mediului, apelor și pădurilor emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Planul de management al sitului Natura 2000 ROSCI0062 Defileul Crișului Repede — Pădurea Craiului, prevăzut în anexa nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă Regulamentul sitului Natura 2000 ROSCI0062 Defileul Crișului Repede — Pădurea Craiului, prevăzut în anexa nr. 2.

Art. 3. — Anexele nr. 1 și 2*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul mediului, apelor și pădurilor,

Viorel Traian Lascu,
secretar de stat

București, 28 iunie 2016.

Nr. 1.202.

*) Anexele nr. 1 și 2 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 711 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A PATRA

HOTĂRÂREA

din 15 martie 2016

în Cauza Răzvan Laurențiu Constantinescu împotriva României

(Cererea nr. 59.254/13)

Strasbourg

Definitivă la 15 iunie 2016

Hotărârea a rămas definitivă în condițiile prevăzute de art. 44 § 2 din Convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În Cauza Răzvan Laurențiu Constantinescu împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a patra), reunită într-o cameră compusă din András Sajó, președinte, Vincent A. de Gaetano, Boštjan M. Zupančič, Nona Tsotsoria, Krzysztof Wojtyczek, Egidijus Kūris, Iulia Antoanella Motoc, judecători, și Françoise Elens-Passos, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu la 23 februarie 2016,

pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află Cererea nr. 59.254/13 îndreptată împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, domnul Răzvan Laurențiu Constantinescu (*reclamantul*), a sesizat Curtea la 12 septembrie 2013, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamantul a fost reprezentat de G. Ionescu, avocat în Pitești. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de agentul guvernamental, doamna C. Brumar, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Reclamantul susține, în special, că a fost supus la rele tratamente din partea poliției și că, ulterior, nu a beneficiat de o anchetă efectivă în această privință.

4. La 14 februarie 2014, cererea a fost comunicată Guvernului.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

5. Reclamantul s-a născut în 1969 și locuiește în Pitești.

A. Incidentul din 2 septembrie 2009

6. În dimineața zilei de 2 septembrie 2009, în jurul orei 8, o persoană a sunat la poliție plângându-se de gălăgia pe care, alături de alt bărbat, o făcea reclamantul, care părea că se află în stare de ebrietate.

7. În aceeași zi, în jurul orei 8,30, o echipă formată din doi agenți ai poliției comunitare s-a deplasat la locul unde se afla reclamantul, în fața unui bloc de apartamente situat în cartierul Războieni, în Pitești. Agenții de poliție i-au solicitat să se legitimeze, iar acesta a refuzat. Echipajul de agenți de poliție comunitară s-a retras. La scurt timp, lucrători de poliție de la Secția nr. 3 Poliție din Pitești au sosit la fața locului și i-au solicitat reclamantului să-i urmeze la secție. Ca urmare a refuzului acestuia, au folosit un spray iritant, l-au încătușat și l-au condus cu forța la secție, într-o mașină de poliție.

8. Hotărârea definitivă din 20 martie 2012 a Tribunalului Argeș descrie astfel acest episod:

„Conform susținerilor reclamantului, la acel moment a fost insultat, asupra sa a fost pulverizat gaz iritant, a fost imobilizat și urcat cu forța în mașina de poliție pentru a fi dus la Secția nr. 3 Poliție și pentru a-i fi aplicată o amendă.

Agentul de poliție M., în declarația anexată la dosar la fila 49 verso și fila 172 [admite că a folosit gaz iritant pentru a imobiliza partea vătămată, fapt confirmat de [agentul de poliție] P., conform căruia «l-am condus cu forța la secția de poliție»”.

9. Reclamantul afirmă că, odată ajunși la secție, polițiștii care l-au adus, precum și alții ce li s-au alăturat au început să-l lovească cu pumnii și picioarele în timp ce era întins la pământ. Hainele reclamantului s-au rupt.

10. Soția reclamantului și fiul lor au ajuns la secția de poliție și au solicitat eliberarea acestuia.

11. Folosindu-se de documentele de identitate prezentate de familia reclamantului, agenții de poliție i-au aplicat o amendă contravențională pentru tulburarea liniștii publice. Procesul-verbal a fost întocmit în prezența a trei martori asistenți. A fost declanșată cercetarea penală față de reclamant pentru săvârșirea infracțiunii de ultraj. Reclamantul a contestat procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției și, prin Hotărârea din 19 martie 2010 a Judecătoriei Pitești, rămasă definitivă, s-a dispus anularea acestuia. În motivarea acestei hotărâri s-a reținut că procesul-verbal contestat nu a fost întocmit cu respectarea dispozițiilor legii, în principal ca urmare a faptului că agentul de poliție care l-a întocmit nu fusese prezent la fața locului la momentul la care reclamantul a comis faptele de care era acuzat și, în aceste circumstanțe, nu a procedat la verificările necesare.

12. După aplicarea amenzii respective, polițiștii l-au lăsat pe reclamant să plece.

13. Hotărârea definitivă din 20 martie 2012 a Tribunalului Argeș descrie astfel cea de a doua secvență a incidentului din 2 septembrie 2009:

„Agentul de poliție S. (pag...) a precizat că partea vătămată a rămas la secția de poliție aproximativ 10—15 minute, timp în care a proferat injurii și amenințări «urlând și strigând». Martorul F. a declarat că nu a știut ce s-a petrecut înăuntru, însă după 20 de minute reclamantul a ieșit din secția de poliție.

Familia părții vătămate, respectiv fiul acestuia [...] și soția [...], ajunși la secția de poliție, l-au văzut întins la pământ, cu tricoul rupt, fața roșie și plângând.

Agentul de poliție S. a declarat că reclamantul fusese filmat cu o cameră video în timpul în care s-a aflat în secția de poliție și că a pus înregistrarea la dispoziția anchetatorilor.”

14. În Hotărârea definitivă din 25 martie 2013 s-a reținut că, imediat ce a ieșit din secția de poliție, reclamantul a început să profereze injurii la adresa polițiștilor. Atunci, agenții de poliție S. și G. au plecat în urmărirea sa pentru a-l reduce în interiorul secției.

15. Reclamantul susține că a fost prins din nou de către agenții de poliție, aceștia folosind iarăși un spray iritant și aplicându-l la nivelul feței reclamantului, l-au imobilizat și l-au lovit cu picioarele și pumnii, în timp ce oamenii care se aflau pe

stradă le spuneau polițiștilor să înceteze lovirile. Unul dintre cei doi polițiști i-a blocat piciorul la bordura trotuarului și l-a lovit, cauzându-i o fractură de femur.

16. Hotărârea definitivă din 20 martie 2012 a Tribunalului Argeș descrie astfel ultima secvență a incidentului din 2 septembrie 2009:

„Al treilea episod al agresiunii pretinse de partea vătămată a avut loc în fața Secției nr. 3 de Poliție, în intersecția aflată în apropiere, când, după plecarea părții vătămate, care continua să amenințe și să profereze injurii, agentul de poliție S. și inspectorul G. au plecat în urmărirea sa, cu scopul de a-l readuce în incinta secției.

Intimatul P. a afirmat că aceștia, împreună cu agentul de poliție M., au luat mașina [de poliție] cu intenția de a facilita transportarea reclamantului la secție; odată ajuns în stradă, a văzut partea vătămată căzută la pământ lângă stâlpul pentru semnalizare luminoasă destinat ghidării deplasării autovehiculelor.”

17. Readus în curtea secției de poliție, reclamantul a fost așezat la pământ, apoi prins de mâini și de picioare, în pofida faptului că acuza dureri foarte puternice la picior, și transportat în interior. În acest moment nu și-a mai putut controla sfincerele din cauza durerii și a resimțit un puternic sentiment de umilire. Soția sa a cerut polițiștilor să cheme o ambulanță pentru a-l duce la spital, însă aceștia au refuzat. Ulterior, agenții de poliție au permis familiei reclamantului să îl ducă la spital cu mașina lor personală.

B. Leziunile constatate în cazul reclamantului

18. Reclamantul a fost spitalizat în perioada 2—17 septembrie 2009 din cauza fracturii de femur stâng și a fost supus mai multor intervenții chirurgicale.

19. Raportul medico-legal întocmit la 28 septembrie 2009 a indicat, pe baza examinării medicale a reclamantului și pe baza documentelor întocmite la momentul internării acestuia, că erau necesare aproximativ 90 de zile de îngrijiri medicale dacă nu intervenea nicio complicație. Un supliment de expertiză medico-legală, realizat la o dată neprecizată din decembrie 2009, a mărit la 120 numărul de zile de îngrijiri medicale necesare pentru însănătoșirea reclamantului.

20. Raportul sus-menționat stabilește, de asemenea, că reclamantul prezenta leziuni traumatice, printre care, în special, fractură cominutivă de femur stâng, tumefacție segment superior al membrului inferior stâng și crepitații osoase. Conform raportului, leziunile respective au fost produse prin lovire cu sau de un corp dur și ar fi putut data din 2 septembrie 2009.

21. La solicitarea avocatului reclamantului, la 12 decembrie 2012, a fost întocmit un raport de expertiză medico-legală extrajudiciară de către medicul legist A.F. Concluziile acestui raport excludeau ipoteza ca reclamantul să fi putut să își fractureze femurul singur, căzând și lovindu-se de pământ. Părțile relevante în speță ale acestui raport sunt redactate după cum urmează:

„[...] Constantinescu Răzvan Laurențiu a prezentat, la 2 septembrie 2009, o fractură cominutivă la femurul stâng 1/3 distală.

Ținând cont de caracteristicile morfologice ale facturii respective descrise în documentele medicale și vizibile la radiografiile prezentate de persoana interesată, această fractură s-a putut produce doar prin mecanism direct de lovire activă. Este exclus ca aceasta să se fi produs prin mecanismul de lovire de plan dur.

Femurul este un os cu rezistență deosebit de ridicată care nu cedează decât unor forțe cinetice de mare intensitate aplicate la nivelul unui anumit segment. În capitolul intitulat *Discuția cazului*, am prezentat toate modalitățile prin care puteau interveni fracturile; forțele care acționează asupra osului și modul în care reacționează acesta, precum și tratarea fracturii.

Având în vedere datele teoretice și lucrările de specialitate, fractura prezentată de domnul Constantinescu la 2 septembrie 2009 a fost cauzată de aplicarea unei lovituri având o forță cinetică de mare intensitate, mult mai mare decât structura de rezistență a femurului, astfel încât acesta din urmă s-a fracturat printr-o linie cominutivă la nivelul de impact.

În teorie, singura posibilitate ca o fractură de tip cominutiv a femurului să poată rezulta dintr-o coliziune cu un obiect dur sau cu o suprafață rigidă, în urma unei căderi, o reprezintă cazul osului patologic (osteoporoza sau afecțiuni generate de către tumori). Or, acesta nu este cazul domnului Constantinescu, care nu suferă de nicio afecțiune de acest tip și care era în vârstă de 40 de ani la data incidentului. [...]”

C. Procedura penală împotriva polițiștilor acuzați de reclamant

22. La 21 octombrie 2009, reclamantul a depus o plângere privind violențele la care a fost supus.

1. Prima ordonanță de neîncepere a urmăririi penale față de polițiști și admiterea contestației în instanță

23. Prin Ordonanța din 31 august 2010, Parchetul de pe lângă Tribunalul Argeș a dispus neînceperea urmăririi penale față de trei agenți de poliție (S., M. și P.), sub aspectul săvârșirii, în principal, a infracțiunii de purtare abuzivă, prevăzută la art. 250 din Codul penal în vigoare la momentul faptelor, reținându-se că reclamantul și-a fracturat piciorul căzând singur. Prin aceeași ordonanță, parchetul și-a declinat competența în privința celui de-al patrulea polițist, G., care avea grad superior. Plângerea reclamantului la procurorul ierarhic superior a fost respinsă.

24. Prin Ordonanța din 29 noiembrie 2010, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Pitești a dispus neînceperea urmăririi penale față de G., reținându-se că acesta, care pur și simplu plecase împreună cu agentul de poliție S. în urmărirea reclamantului pentru a-l readuce la secția de poliție, nu provocase în niciun mod leziunile constatate ulterior asupra reclamantului. Acesta din urmă se rănise accidental, căzând singur, fără a fi împins de cineva. Parchetul și-a fondat decizia pe declarația unuia dintre cei trei martori asistenți care au semnat procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției din 2 septembrie 2009 (supra, pct. 11), care a declarat că îl văzuse pe reclamant alergând, împiedicându-se de o bordură și căzând.

25. După respingerea plângerii introduse la procurorul ierarhic superior, reclamantul a contestat ordonanța de neîncepere a urmăririi penale în fața tribunalului, susținând că parchetul nu efectuase o anchetă serioasă privind plângerea sa.

26. Prin Hotărârea definitivă din 11 martie 2011, Tribunalul Argeș a admis plângerea și a retrimis cauza parchetului, considerând că ancheta nu fusese completă. Instanța a constatat că martorii propuși de reclamant nu fuseseră audiați, iar polițiștii acuzați nu fuseseră interogați cu privire la ansamblul faptelor denunțate. S-a reținut, de asemenea, că fuseseră încălcate normele privind citarea reclamantului și a martorilor propuși de acesta. Instanța a constatat, în special, că aceste citații pentru înfățișarea în instanță nu fuseseră trimise prin poștă sau înmânate de agenți procedurali anume desemnați în acest scop, în conformitate cu dispozițiile Codului de procedură penală în vigoare la momentul producerii faptelor, ci fuseseră înmânate de agenți din cadrul Secției nr. 3 de Poliție în cadrul căreia lucrează și polițiștii acuzați. S-a mai arătat că detaliul respectiv nu poate fi ignorat și s-a dispus ca reclamantul și martorii să fie citați și audiați cu respectarea normelor de procedură.

27. În cele din urmă, instanța a trimis cauza la parchetul de pe lângă tribunal în vederea începerii urmăririi penale față de făptuitori, urmând a fi efectuate mai multe acte de cercetare, în special audierea reclamantului, administrarea probelor cerute de acesta și interogatoriul polițiștilor cu privire la ansamblul faptelor din cauză.

2. Completarea cercetării penale, a doua ordonanță de neîncepere a urmăririi penale și Hotărârea Tribunalului Argeș din 20 martie 2012 de desființare a ordonanței

28. În urma Hotărârii Tribunalului Argeș din 11 martie 2011, parchetul a completat cercetarea penală, folosind în principal, în scopul anchetei, conținutul înregistrărilor audiovideo depuse la dosar de agentul de poliție S. la 29 iunie 2010.

29. La 28 iulie 2011, reclamantul s-a plâns parchetului cu privire la lipsa de imparțialitate a anchetatorilor responsabili de dosarul său și care lucrau în aceeași secție de poliție cu făptuitorii.

30. La 12 august 2011 a fost întocmit un raport de constatare tehnico-științifică cu privire la conținutul numeric al unui CD-ROM, deus la dosar de agentul S. Conform acestui raport, discul respectiv conținea un fișier creat la 4 mai 2010, cu o durată de 11 minute și 33 secunde de înregistrare audiovideo. Se făcea referire în raport și la transcrierea conversațiilor înregistrate și la 9 planșe fotografice rezultate din capturi de ecran la înregistrările video. Conform transcrierii din raport, schimbul verbal între reclamant și polițiști nu conținea injurii sau amenințări proferate de reclamant. Acesta din urmă le cerea polițiștilor să înceteze să îl mai lovească și afirma că nu poate să meargă, deoarece îl dorea piciorul stâng foarte tare, motiv pentru care implora ajutorul polițiștilor.

31. Extrasul transcrierii în cauză conținea un dialog, puțin după începutul înregistrării, astfel cum era conținut în fișier, între reclamant și agenți de poliție neidentificați de raportul respectiv:

„R.[L.]C.: Da' ce-am făcut, oameni buni?

— Ne iei la mișto... te luăm și noi la mișto... e simplu.

R.[L.]C.: Și de asta mă loviți? Așa?

— Da... e și mai rău. [...]

— Te vâicărești.

R.[L.]C. De ce mă loviți?

— Te vâicărești de zici că naști.”

32. Prin Ordonanța din 18 august 2011, Parchetul de pe lângă Tribunalul Argeș a dispus neînceperea urmăririi penale față de unul dintre făptuitori, respectiv agentul P., în timp ce față de ceilalți doi, S. și M., și-a declinat competența în favoarea Parchetului de pe lângă Judecătoria Pitești. Ordonanța a fost confirmată, la 5 octombrie 2011, de procurorul ierarhic superior.

33. În urma plângerii reclamantului, prin Hotărârea Tribunalului Argeș din 20 martie 2012, Ordonanța din 18 august 2011 a fost desființată din cauza omisiunilor din anchetă și a motivării insuficiente. Tribunalul a mai reținut că parchetul nu s-a conformat decât parțial instrucțiunilor date de instanță în Hotărârea definitivă din 11 martie 2011. Principala omisiune observată consta în faptul că raportul de constatare tehnico-științifică din 12 august 2011 nu identifica nicio persoană, cu excepția reclamantului, care vorbea în înregistrare. Prin urmare, considerând că raportul era incomplet, instanța a estimat că era necesară o expertiză criminalistică în această privință.

34. În plus, s-a reținut că parchetul nu a dispus efectuarea unei expertize medico-legale pentru stabilirea exactă a modului în care i-au fost cauzate reclamantului, la 2 septembrie 2009, leziunile traumatiche.

35. În consecință, cauza a fost trimisă Parchetului de pe lângă Tribunalul Argeș în vederea începerii urmăririi penale și efectuării actelor de cercetare.

3. Completarea cercetării penale și cea de-a treia ordonanță de neîncepere a urmăririi penale

36. În urma Hotărârii din 20 martie 2012 a Tribunalului Argeș, reclamantul a denunțat lipsa de diligență a anchetatorilor după pronunțarea hotărârii respective. A mai susținut că nu a fost luată nicio măsură pentru ca ancheta să avanseze.

37. Prin Ordonanța din 2 iulie 2012, prim-procurorul Parchetului de pe lângă Tribunalul Argeș a admis plângerea

reclamantului și a fixat termen pentru finalizarea cercetării la 10 august 2012.

38. Parchetul a realizat un supliment de anchetă (a completat cercetarea). La 14 august 2012, raportul de constatare tehnico-științifică din 12 august 2011 a fost completat în urma solicitării procurorului de caz. Parchetul a solicitat laboratorului de expertiză criminalistică să efectueze capturi de imagini asupra înregistrării video, după minutul 4, mai precis imagini captate în intervalul dintre 4 minute și 20 de secunde și 4 minute și 30 de secunde.

39. Prin Procesul-verbal din 18 septembrie 2012, cu excepția reclamantului, au fost identificate alte șapte persoane care apar în înregistrarea în cauză, printre care și agenții de poliție S., P. și G., împotriva cărora reclamantul formulase plângere. Au fost identificați pe înregistrare și șeful secției de poliție, precum și alți doi lucrători de poliție. Ca reacție la aceste dezvăluiri, reclamantul a solicitat audierea, de asemenea, a acestora cu privire la violențele denunțate. La 25 și 26 septembrie 2012, cei doi polițiști sus-menționați au fost audiați de procuror. Printre cele șapte persoane identificate pe înregistrare, șase, în total, erau agenți de poliție. După completarea raportului, două alte persoane ce apăreau pe înregistrare nu au putut fi identificate.

40. Prin Ordonanța din 4 octombrie 2012, Parchetul de pe lângă Tribunalul Argeș a dispus neînceperea urmăririi penale față de făptuitorii și și-a declinat competența în privința infracțiunii de ultraj de care era acuzat reclamantul, acuzație conexasă, între timp, anchetei împotriva agenților de poliție.

41. Ordonanța a fost confirmată de prim-procuror, la 25 noiembrie 2012, și ulterior prin Hotărârea definitivă din 25 martie 2013 a Tribunalului Argeș, motivând că forța aplicată de polițiști pentru prinderea reclamantului a fost necesară din cauza comportamentului său agresiv și că nu era exclus ca fractura suferită cu această ocazie să fi fost cauzată de căderea sa. Cu privire la cei șase martori oculari care au declarat că i-au văzut pe polițiști lovindu-l pe reclamant în stradă, instanța a considerat că declarațiile acestora nu pot fi reținute deoarece nu se coroborau cu alte mijloace de probă.

42. În ceea ce privește obligația parchetului de a respecta dispozițiile Hotărârii din 20 martie 2012 de a începe urmărirea penală, tribunalul a considerat, în Hotărârea din 25 martie 2013, că procurorul nu este obligat în mod automat să le respecte, ci numai în ipoteza în care acesta din urmă este în posesia tuturor elementelor prevăzute de lege pentru începerea urmăririi penale, ceea ce nu era cazul în speță.

II. Dreptul și practica internă și internațională relevante

43. Dispozițiile relevante în speță din dreptul intern și constatările și recomandările Comitetului European pentru Prevenirea Torturii relevante în materie sunt, în parte, rezumate în hotărârile *Șercău împotriva României* (nr. 41.775/06, pct. 53, 55 și 57, 5 iunie 2012), *Antochi* (nr. 36.632/04, pct. 28—31, 12 iulie 2011), *Carabulea împotriva României* (nr. 45.661/99, pct. 82, 13 iulie 2010) și *Vereș împotriva României*, nr. 47.615/11, pct. 40, 24 martie 2015).

44. Avizul Comisarului pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei privind examinarea independentă și efectivă a plângerilor împotriva poliției, publicat la 12 martie 2009 [(CommDH (2009)4], este citat în Hotărârea *Anton împotriva României* (nr. 57.365/12, pct. 31, 19 mai 2015).

45. În raportul întocmit în urma vizitei sale în România în perioada 31 martie—4 aprilie 2014, publicat la 8 iulie 2014 [CommDH (2009)4], Comisarul pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei consideră că este crucial ca România să înființeze un mecanism independent și eficient de examinare a plângerilor împotriva poliției.

ÎN DREPT

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 3 din Convenție

46. Reclamantul se plânge că a fost supus la rele tratamente de către polițiști și nu a beneficiat de o anchetă efectivă în ceea ce privește plângerea depusă împotriva polițiștilor respectivi. Acesta invocă art. 3 din Convenție, care prevede:

„Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.”

A. Cu privire la admisibilitate

47. Constatând că această cerere nu este în mod vădit nefondată în sensul art. 35 § 3 lit. a) din Convenție și că nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate, Curtea o declară admisibilă.

B. Cu privire la fond

48. Curtea arată că acest capăt de cerere se referă, pe de o parte, la tratamentele pe care reclamantul pretinde că le-a suferit la 2 septembrie 2009 și, pe de altă parte, la caracterul apreciat de reclamant ca fiind neefectiv, al cercetării penale realizate de autorități în privința tratamentelor respective. Curtea va examina separat aceste două capete de cerere din perspectiva a două aspecte — substanțial și procedural — ale art. 3 din Convenție.

1. Cu privire la acuzația de rele tratamente**a) Argumentele părților**

49. Reclamantul afirmă că a fost victimă a relelor tratamente din partea polițiștilor în timpul reținerii sale, la 2 septembrie 2009: aceștia din urmă l-au supus la violențe, fracturându-i piciorul stâng și, în loc să cheme o ambulanță, l-au dus cu forța la secția de poliție în timp ce avea dureri foarte puternice. Reclamantul indică, în această privință, că mijloacele de probă administrate în cadrul procedurii interne în special rapoartele de expertiză medico-legală întocmite cu privire la leziunile constatate la 2 septembrie 2009, înregistrarea audiovideo anexată la dosar de către unul dintre agenții de poliție acuzați și declarațiile a numeroși martori converg către stabilirea existenței și a gravității relelor tratamente care i-au fost administrate.

50. Guvernul contestă acuzația de rele tratamente. Făcând referire la concluziile la care au ajuns autoritățile interne considerate cel mai bine plasate pentru stabilirea stării de fapt, acesta susține că polițiștii făptuitori nu sunt răspunzători pentru leziunile constatate asupra reclamantului. Potrivit concluziilor procurorului, confirmate prin Hotărârea judecătorească din 25 martie 2013, fractura suferită de reclamant putea fi cauzată de căderea sa, în timp ce încerca să scape din secția de poliție. Această cădere nu a fost provocată de intervenția vreunei forțe exterioare.

51. De asemenea, Guvernul arată că, prin imobilizarea reclamantului pentru a-l readuce la secția de poliție, polițiștii au acționat cu respectarea nivelului de proporționalitate cerut pentru folosirea forței în asemenea circumstanțe, în scopul prevenirii acțiunilor antisociale și fără să se încalce cerințele art. 3 din Convenție. De altfel, Guvernul consideră că acest tratament, în special, nu atinge pragul de gravitate cerut pentru aplicarea art. 3 din Convenție.

b) Motivarea Curții

52. Curtea reamintește că, atunci când o persoană este rănită în timp ce se află în întregime sub controlul poliției, orice leziune suferită în această perioadă dă naștere unor puternice prezumții de fapt [a se vedea *Salman împotriva Turciei* (MC), nr. 21.986/93, pct. 100, CEDO 2000-VII]. Guvernului îi revine, așadar, obligația de a furniza o explicație plauzibilă asupra originilor acestor leziuni și de a aduce probe care să pună la îndoială acuzațiile victimei, în special dacă acestea sunt susținute de dovezi medicale [a se vedea, printre altele, *Selmouni împotriva Franței* (MC), nr. 25.803/94, pct. 87, CEDO 1999-V, și *Bursuc împotriva României*, nr. 42.066/98, pct. 80, 12 octombrie 2004].

53. Având în vedere obligația autorităților de a oferi explicații despre persoanele aflate sub controlul lor, Curtea reamintește,

de asemenea, că achitarea polițiștilor în procesul penal nu exonerează statul pârât de răspunderea sa în temeiul Convenției (*Berkay împotriva Turciei*, nr. 22.493/93, pct. 168, 1 martie 2001).

54. În prezenta cauză, Curtea observă că reclamantul a suferit violențe la 2 septembrie 2009, după care a fost dus la spital de către familia sa, în momentul în care polițiștii i-au permis să părăsească secția de poliție. Rapoartele medico-legale au confirmat că persoana în cauză prezenta leziuni traumatiche, în special fractură cominutivă de femur stâng însoțită de tumefacție segment superior al membrului inferior stâng, iar aceste leziuni au necesitat 120 de zile de îngrijiri medicale.

55. Citând ordonanța de neîncepere a urmăririi penale confirmată prin Hotărârea Tribunalului Argeș din 25 martie 2012, Guvernul afirmă că leziunile respective aveau ca origine căderea reclamantului.

56. Curtea constată, în această privință, că niciunul dintre rapoartele medico-legale întocmite cu privire la leziunile suferite de reclamant și prezentate în fața Curții nu afirmă că fractura de femur stâng ar fi putut rezulta în mod exclusiv dintr-o cădere. Dimpotrivă, constată că cel mai detaliat raport înlătura în mod special ipoteza ca fractura suferită de reclamant să fi fost cauzată de o cădere (a se vedea supra, pct. 21, și *Vereș*, citată anterior, pct. 51).

57. Pe de altă parte, Curtea observă că declarațiile care menționează o cădere accidentală a reclamantului, provenind de la polițiștii acuzați și de la un martor asistent care a semnat procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției prin care i-a fost aplicată o amendă reclamantului (supra, pct. 24), nu au fost confirmate de un număr important de martori audiați în cursul anchetei.

58. Prin urmare, în lipsa unei explicații plauzibile din partea Guvernului care să fie susținută de elemente de natură să pună la îndoială concluziile rapoartelor medico-legale necontestate, Curtea consideră stabilit, în speță, că leziunile ale căror urme au fost constatate asupra persoanei reclamantului au fost cauzate de un tratament pentru care statul pârât este răspunzător.

59. Curtea amintește în cele din urmă că, în cazul în care o persoană este condusă la poliție, polițiștii trebuie să consemneze imediat sau în termenul cel mai scurt și cât mai precis cu putință orice semn vizibil al unui traumatism suferit recent de această persoană. Este vorba de evitarea riscului disimulării relelor tratamente ce pot fi aplicate de către agenții statului după reținere [*Jambor împotriva României* (nr. 1), nr. 64.536/01, pct. 173, 24 iunie 2008].

60. În prezenta speță, chiar presupunând că leziunile reclamantului ar fi avut altă cauză decât acțiunile polițiștilor care l-au reținut, Guvernul nu a invocat niciun obstacol în calea consemnării unor asemenea informații la momentul în care polițiștii ar fi perceput starea reclamantului.

61. Mai mult, Curtea observă că, în pofida leziunilor sale vizibile și a faptului că acesta se plângea de dureri puternice la nivelul piciorului, în loc să fie transportat la spital, reclamantul a fost adus pentru a doua oară în secția de poliție, la puțin timp după ce îi fusese aplicată amendă pentru tulburarea liniștii publice. Rezultă că agenții de poliție nu au luat măsuri adecvate în raport cu suferința reclamantului, neîndeplinind astfel obligația lor de a proteja sănătatea persoanelor aflate sub autoritatea lor. Curtea deduce de aici că autoritățile de poliție nu au făcut tot ce se putea aștepta în mod rezonabil de la ele pentru a asigura reclamantului nivelul de protecție prevăzut contra relelor tratamente.

Ținând cont în special de gravitatea leziunilor constatate la persoana în cauză și presupunând chiar că este vorba despre leziuni produse accidental, odată ce polițiștii au remarcat care era starea acestuia, ar fi trebuit în mod normal să acționeze cu promptitudine și diligență pentru a-l prezenta unui medic sau a-l

duce la spital (*Iambor*, citată anterior, pct. 179; *Cobzaru împotriva României*, nr. 48.254/99, pct. 67, 26 iulie 2007).

62. Având în vedere considerentele anterioare, Curtea concluzionează că a fost încălcat art. 3 din Convenție sub aspect material.

2. **Cu privire la acuzația privind insuficiența anchetei**

a) **Argumentele părților**

63. Reclamantul susține că ancheta privind plângerea sa nu a fost efectivă. Acesta arată, în principal, că procurorul nu l-a audiat decât la 10 iunie 2011, după o primă trimitere a dosarului cauzei de la instanță la parchet. Mai mult, organele de urmărire penală nu i-au prezentat transcrierile conținute în raportul din 12 august 2011 pentru a-i putea identifica chiar el pe polițiștii care l-au agresat. Conform susținerilor reclamantului, cei trei procurori însărcinați consecutiv cu soluționarea dosarului său au realizat ancheta într-o manieră arbitrară deoarece nu au urmat indicațiile tribunalului. În plus, opinia medicului legist A.F. a fost total ignorată de autoritățile judiciare.

64. Reclamantul mai arată că poate fi identificată o perioadă de inactivitate totală în cursul anchetei. Această perioadă a debutat cu data la care a formulat plângere, în octombrie 2009, și s-a încheiat în august 2010. Mai mult, acesta susține că a fost citat la parchet și, în loc să fie audiat, a fost lăsat să aștepte pe culoar deși nu era recuperat total după operația suferită la piciorul stâng și folosea cârje la mers.

65. Guvernul consideră că în speță a fost efectuată o anchetă efectivă și serioasă, fără perioade de pasivitate din partea organelor de urmărire penală, și că soluția de neîncepere a urmăririi penale decisă de procuror s-a bazat pe numeroase probe. Pe de altă parte, Guvernul arată că procurorii s-au conformat obligației de a respecta dispozițiile tribunalului, iar deficiențele din cadrul anchetei identificate inițial au fost corectate.

b) **Motivarea Curții**

66. Curtea amintește că, atunci când un individ afirmă, în mod întemeiat, că a suferit din partea poliției sau altor servicii similare ale statului tratamente contrare art. 3 din Convenție, această dispoziție, coroborată cu obligația generală impusă statului prin art. 1, de a recunoaște oricărei persoane ce ține de jurisdicția sa drepturile și libertățile definite în Convenție impune, implicit, să se efectueze o anchetă oficială efectivă. Această anchetă, în mod similar celei cerute de art. 2, trebuie să poată conduce la identificarea și pedepsirea vinovaților [*Labita împotriva Italiei* (MC), nr. 26.772/95, pct. 131, CEDO 2000-IV și *Mocanu și alții împotriva României* (MC), nr. 10.865/07, 45.886/07 și 32.431/08, pct. 315—319, 17 septembrie 2014].

67. Ancheta desfășurată nu trebuie să fie împiedicată nejustificat de acte sau omisiuni ale autorităților statului pârât. Aceasta trebuie să poată conduce la identificarea și sancționarea celor responsabili. Bineînțeles, nu este vorba despre o obligație de rezultat, ci despre o obligație de mijloace. Autoritățile trebuie să fi luat toate măsurile rezonabile de care dispuneau pentru a obține probele privind faptele în cauză, inclusiv, printre altele, declarația detaliată a victimei prezumate cu privire la obiectul acestor acuzații, declarații ale martorilor oculari, expertize și, după caz, certificate medicale suplimentare de natură să ofere un raport complet și precis privind leziunile și o analiză obiectivă a constatărilor medicale, în special a cauzei leziunilor. Orice deficiență în cadrul anchetei care îi diminuează capacitatea de a stabili cauza leziunilor sau de a identifica persoanele responsabile riscă să nu se conformeze acestei cerințe (*Batý și alții împotriva Turciei*, nr. 33.097/96 și 57.834/00, pct. 134, CEDO 2004-IV).

68. În cele din urmă, pentru a fi considerată efectivă o anchetă având ca obiect comiterea unor infracțiuni de omor sau rele tratamente săvârșite de agenți ai statului, în general, este necesar ca persoanele responsabile de efectuarea anchetei și cele care efectuează cercetările să fie independente de cele

implicate în evenimente. Aceasta presupune nu numai lipsa oricărei legături ierarhice sau instituționale, ci și o independență practică (*Bursuc*, citată anterior, pct. 103).

69. În prezenta cauză, Curtea constată că a fost realizată o anchetă. Rămâne de apreciat caracterul efectiv al acesteia.

70. În speță, Curtea constată că ancheta a fost încredințată Parchetului de pe lângă Tribunalul Argeș, adică procurorilor care lucrează zilnic cu serviciile de poliție în cadrul cărora agenții urmăriți penal își exercitau atribuțiile. Or, această practică a făcut recent obiectul îngrijorărilor exprimate de Comisarul pentru Drepturile Omului al Consiliului European. Acesta a susținut că este crucial ca România să creeze un mecanism independent și eficient de examinare a plângerilor împotriva poliției. De asemenea a susținut că existența unui sistem independent și eficient de examinare a plângerilor împotriva poliției este esențială pentru asigurarea și menținerea încrederii publicului în poliție și că un astfel de sistem va reprezenta o protecție fundamentală împotriva relelor tratamente și a abuzurilor. În opinia Comisarului pentru Drepturile Omului al Consiliului European, un astfel de sistem impune să nu existe relații instituționale sau ierarhice între anchetatori și funcționarul vizat de plângere, precum și că e obligatoriu ca independența reală să prevaleze în practică (*Anton*, citată anterior, pct. 56).

De altfel, Curtea observă preocupările exprimate în acest sens de Tribunalul Argeș, în Hotărârea din 11 martie 2011 (supra, pct. 26, *in fine*).

71. În ceea ce privește diligența cu care ar fi trebuit condusă ancheta, Curtea reține că Guvernul nu a prezentat niciun element pentru a explica perioada de inactivitate de la începutul anchetei, denunțată de reclamant. În plus, Curtea constată că termenul de 10 august 2012, fixat ca urmare a admiterii de către procurorul superior ierarhic a plângerii reclamantului împotriva ordonanței de neîncepere a urmăririi penale, nu a fost respectat (supra, pct. 37). Guvernul nu a explicat în niciun mod această vădită lipsă de diligență a organelor de urmărire penală în raport cu propriile lor dispoziții. Același lucru este valabil și pentru dispozițiile date de tribunal, de două ori, prin hotărârile definitive din 11 martie 2011 și 20 martie 2012, pentru începerea urmăririi penale față de polițiștii acuzați (supra, pct. 27 și 35).

72. În această privință, Curtea nu este convinsă că s-au remediat corespunzător toate lacunele anchetei semnalate prin hotărârile Tribunalului Argeș din 11 martie 2011 și 20 martie 2012. În special, din probele aflate la dosar nu reiese că parchetul s-a conformat dispozițiilor tribunalului conținute în hotărârea din 20 martie 2012, de a solicita un supliment de expertiză medico-legală pentru stabilirea exactă a modului în care i-au fost cauzate reclamantului leziunile traumatiche (supra, pct. 34).

73. Curtea mai observă că, abia după trei ani de la începutul anchetei și după două retrimiteri ale cauzei, de către instanță la procuror, anchetatorii au cercetat informații esențiale pentru cauză, respectiv identitatea polițiștilor prezenți la incident, informații care erau conținute în înregistrarea audiovideo depusă la dosar de către unul dintre polițiștii acuzați la 29 iunie 2010.

74. Pe de altă parte, consideră extrem de surprinzător că anchetatorii nu au fost preocupați de faptul că înregistrarea respectivă fusese extrasă dintr-un fișier electronic creat la 4 mai 2010 (supra, pct. 30) și nu au încercat să găsească suportul pe care înregistrarea inițială la data incidentului, adică 2 septembrie 2009, fusese stocată, pentru a verifica dacă tot conținutul său a fost pus la dispoziția anchetatorilor.

75. Curtea mai reține că Tribunalul Argeș nu a examinat, în Hotărârea din 25 martie 2013, concluziile conținute în raportul medicului legist A.F., întocmit la 12 decembrie 2012, cu privire la originea leziunilor relativ grave constatate pe corpul reclamantului, leziuni la care raportul medico-legal făcea referire (*Cucu*, citată anterior, pct. 97).

76. În cele din urmă, declarația detaliată a victimei și declarațiile martorilor oculari propuși de aceasta nu au fost consemnate la începutul anchetei, ci numai în urma Hotărârii judecătorești pronunțate la 11 martie 2011 prin care a fost admisă plângerea reclamantului împotriva primei ordonanțe de neîncepere a urmăririi penale în cauză.

77. Ținând seama de cele de mai sus, Curtea consideră că autoritățile nu au efectuat o anchetă aprofundată și efectivă pe tema acuzației credibile a reclamantului potrivit căreia polițiștii l-au supus la rele tratamente.

78. În consecință, concluzionează că a fost încălcat art. 3 din Convenție sub aspect procedural.

II. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

79. Art. 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă”.

A. Prejudiciu

80. Reclamantul solicită 1.600 euro (EUR) cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul material suferit. Conform acestuia, suma respectivă acoperă costul în valoare de 1.000 EUR al tije de metal care i-a fost implantată pentru îngrijirea fracturii suferite, precum și costul tratamentului medical suportat, în valoare de 600 EUR.

81. Guvernul susține, în principal, că reclamantul nu și-a susținut cererea prin documente justificative adecvate și că, în orice caz, costul îngrijirilor medicale ar fi fost acoperit de sistemul public de asigurări de sănătate.

82. Curtea nu identifică nicio legătură de cauzalitate între încălcarea constatată și prejudiciul material pretins; prin urmare, respinge acest capăt de cerere.

83. Reclamantul mai solicită repararea prejudiciului moral suferit ca urmare a relexor tratamente aplicate de agenți ai statului, care au implicat patru reprize de intervenții chirurgicale însoțite de lungi perioade de spitalizare, dar și ca urmare a lipsei

unei anchete efective, de natură să pună serios la îndoială încrederea sa în statul de drept. Cu acest titlu, solicită 200.000 EUR despăgubiri.

84. Guvernul consideră că simpla constatare a încălcării ar putea constitui o reparație echitabilă suficientă și, în subsidiar, face trimitere la sumele acordate de Curte în alte cauze similare, considerând excesivă suma solicitată de reclamant.

85. Curtea consideră că încălcarea art. 3 din Convenție atât sub aspect material, cât și procedural a cauzat persoanei în cauză un prejudiciu moral, plasând-o într-o situație de suferință și frustrare. Prin urmare, consideră că trebuie să i se acorde reclamantului suma de 12 000 EUR cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral.

B. Cheltuieli de judecată

86. De asemenea, reclamantul solicită 12.652,15 lei românești (RON), dintre care 8.082 RON pentru cheltuielile de judecată efectuate în fața instanțelor interne și 4.570,15 RON pentru cele efectuate în fața Curții.

87. Guvernul consideră că reclamantul nu și-a susținut suficient cererea, întrucât nu a prezentat contractele de asistență juridică și nu a probat că sumele plătite, conform chitanțelor atașate, erau efectiv în legătură cu procedura la originea prezentei cereri.

88. Potrivit jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor sale de judecată decât în măsura în care se stabilesc caracterul real, necesar și rezonabil al cuantumului lor. În speță, ținând seama de documentele de care dispune și de jurisprudența sa, Curtea consideră că este rezonabil să se acorde reclamantului suma de 2.300 EUR pentru toate cheltuielile.

C. Dobânzi moratorii

89. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA:

1. declară cererea admisibilă;

2. hotărăște că a fost încălcat art. 3 din Convenție sub aspect material și sub aspect procedural;

3. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data rămânării definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, următoarele sume, care trebuie convertite în moneda statului pârât, la rata de schimb aplicabilă la data plății:

(i) 12.000 euro (douăsprezece mii euro), la care se va adăuga orice sumă care poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral;

(ii) 2.300 EUR (două mii trei sute euro), plus orice sumă care poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru cheltuielile de judecată;

b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

4. respinge restul cererii de acordare a unei reparații echitabile.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la 15 martie 2016, în temeiul art. 77 § 2 și art. 77 § 3 din Regulament.

PREȘEDINTE
ANDRÁS SAJÓ

Grefier,
Françoise Elens-Passos

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2016 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2016 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

